

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 358 ΔΡΧ. 200

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ ΚΡΙΣΗ

ΚΟΚΚΑΛΗΣ-ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ- ΣΑΜΠΟΤΕΡ-ΥΠΕΡΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΒΥΘΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές ο δείκτης του χρηματιστηρίου βρίσκεται κοντά στις 3.400 μονάδες ύστερα από μια σχεδόν αδιάκοπη καλοκαιρινή πτώση. Χιλιάδες άνθρωποι καταστρέφονται, εκατοντάδες χιλιάδες χάνουν τα λεφτά μιας ζωής, και το κυριότερο, ολόκληρη η οικονομία δέχεται ένα πελώριο χτύπημα. Το καθεστώς παρακολουθεί ανήσυχο αλλά και σε μεγάλο βαθμό δυσκολεύεται να αντιδράσει.

Αντέδρασε στις αρχές του χρόνου βάζοντας κρατικούς οργανισμούς και τράπεζες να αγοράζουν μετοχές διαπράττοντας ένα άνευ προηγουμένου σκάνδαλο. Αλλά αυτό το έκανε για να πάρει την εξουσία στις εκλογές του Απρίλη και τώρα έχει επιληφθεί του ζητήματος η δικαιοσύνη ύστερα από μια σωστή απαίτηση του κατά τα άλλα ελεεινού Έβερτ. Τώρα δεν μπορεί εύκολα να το επαναλάβει. Και όχι μόνο για ποινικούς αλλά και για πολιτικούς λόγους.

Είναι αδύνατο να αγοράζει επ' άπειρον μια κυβέρνηση τις μετοχές ενός χρηματιστηρίου και να το σώνει, ιδιαίτερα αφού πέφτει εξ αιτίας ακριβώς της πολιτικής που ασκεί αυτή η κυβέρνηση. Το μόνο που θα πετύχαινε μια τέτοια αγορά είναι να μετατρέψει τελικά την πτώση των μετοχών σε δημόσιο χρέος, δηλαδή σε ακύρωση της ένταξης στο ευρώ.

Έτσι το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να το σώνει για λίγο αγοράζοντας μετοχές και να προσπαθεί να ετοιμαστεί α-

πέναντι στην γενική πολιτική οργή που θα ξεσπάσει αν η πτώση συνεχίζεται.

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΗΣ

Σε γενικές γραμμές την οργή θα την αξιοποιήσει ο σοσιαλφασισμός και ο σύγχρονος αντισημιτισμός. Οι παίκτες, όλη αυτή η μικροαστική μάζα συν οι ραντιέρηδες κάθε είδους που παίζουν τα τελευταία χρόνια δεν έχουν ιδέα από στοιχειώδη, έστω και αστική πολιτική οικονομία, και είναι πολύ επιρρεπείς στο να πιστεύουν το εξής παραμύθι που προσωποποιεί τον “εχθρό”. Ο εχθρός λοιπόν που ρίχνει το Χρηματιστήριο είναι κάποιος πολύ πλούσιος, ιδιαίτερα ξένοι πολύ πλούσιοι, που πούλησαν όταν οι τιμές ήταν ψηλά, που έτσι οδήγησαν σε πτώση τον

δείκτη και που θα αγοράσουν πάλι όταν οι τιμές πάνε στον πάτο, οπότε θα γίνουν οι ίδιοι κύριοι μιας αμύθητης περιουσίας, της περιουσίας των κατεστραμμένων μικρών και τελικά της περιουσίας όλου του έθνους. Στην πιο απλή, χυδαία, λαϊκή και την πιο προσωπικοποιημένη της εκδοχή αυτή η θέση λέει ότι οι οργανωτές της πτώσης είναι οι πλούσιοι των ΗΠΑ και πιο ειδικά οι Εβραίοι.

Αν ψάξει κανείς βέβαια δεν θα βρει Αμερικάνους και Εβραίους πέρα από τη γνωστή τους αναλογία, που να αγόρασαν χαμηλά και να πούλησαν ψηλά. Όσοι πούλησαν, πούλησαν την εποχή που οι μετοχές είχαν αρχίσει να πέφτουν σοβαρά, και άρχισαν να πέφτουν σοβαρά επειδή είχαν φουσκώσει μέχρι γελοιογραφίας, και

αυτό βέβαια δεν το κατάλαβαν πρώτα οι ευφάνταστοι μικροαστοί παίκτες της τελευταίας στιγμής, αλλά οι σοβαροί, μεγάλοι και κατά κύριο λόγο διεθνείς θεσμικοί κερδοσκόποι. Είχαν μάλιστα φουσκώσει τόσο οι μετοχές ώστε να αρχίσουν το περασμένο καλοκαίρι οι κυβερνητικοί κύκλοι να το επισημαίνουν, για να μην μπει όλη η φτωχή και μεσαία μάζα στο Χρηματιστήριο, χάσει τα λεφτά της και ύστερα κυνηγάει τον Σημίτη ένα απέραντο πλήθος όπως κυνηγούσε τον Μπερίσα το αλβανικό πλήθος. Αυτό φοβήθηκαν οι κυβερνητικοί και μίλησαν και από τότε άρχισε η πτώση, αλλά δίχως αυτή η πτώση να έχει αιτία αυτή την επισήμανση. Είναι η αρ-

συνέχεια στη σελ. 4

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ:

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Μία πολύ σημαντική νικηφόρα εξέλιξη είχε η προσφυγή των εργαζομένων στα Λιπασμάτων στην Ευρώπη: η αναφορά τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με την οποία είχαν καταγγείλει τις άδικες απολύσεις τους και την πολιτική του ελληνικού κράτους απέναντί τους, κρίθηκε ότι είναι αρκετά τεκμηριωμένη νομικά ώστε να εξεταστεί από τους ευρωβουλευτές της αρμόδιας επιτροπής του Κοινοβουλίου και να συζητηθεί ενώπιόν της. Κρίθηκε δηλαδή ότι οι παραβάσεις που αναφέρονται σ' αυτήν είναι παραβάσεις για τις οποίες είναι αρμόδια να κρίνει και να καταδικάσει το ελληνικό κράτος η Ευ-

ρωπαϊκή Επιτροπή, και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα εξετάσει στη συνέχεια αν πρέπει το ελληνικό κράτος να παραπεμφθεί στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή για αυτές τις παραβάσεις. Την εξέλιξη αυτή ακολούθησε η αναμενόμενη απόρριψη της αγωγής των 173 εργαζομένων που είχε υποβληθεί στα ελληνικά δικαστήρια. Ήδη όμως η κλίκα Λαλιώτη και τα συνδικαλιστικά τσιράκια της έχουν καταθορυβηθεί.

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής για τη μάχη που έδωσαν στο δικαστήριο οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων εναντίον της κρατικής “Προτύπου” και της εργοδότης ΣΥΕΛ

για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους και να καταγγείλουν τις άδικες απολύσεις τους.

Η δίκη είχε γίνει στις 23 Μαΐου 2000 με αίτημα την οικονομική αποζημίωση των εργαζομένων επειδή οι απολύσεις τους ήταν άκυρες για δύο λόγους: **Πρώτον**, γιατί η επιχείρηση έκλεισε άδικα χωρίς να υπάρχουν οι οικονομικοί όροι για το κλείσιμο παρά μόνο η άτυπη κρατική πίεση στην οποία υπέκυψε η διοίκηση της ΣΥΕΛ. Παράλληλα, η κρατική Πρότυπος, θυγατρική της Εθνικής και ιδιοκτήτρια του χώρου όπου ήταν εγκατεστημένο το εργοστάσιο, εμπόδισε τη λειτουργία του με την άρνησή της να παρατείνει τη μίσθωση αυτού του χώρου ώστε να ανανε-

ωθεί η άδεια λειτουργίας και να συνεχιστεί η παραγωγική του δραστηριότητα. Η Πρότυπος κάτω από τις οδηγίες Λαλιώτη και με το πρόσχημα της ανάπλασης ήταν το όργανο της εκτέλεσης του σαμποτάζ εναντίον του εργοστασίου. **Δεύτερον**, γιατί η ΣΥΕΛ είχε πάρει επιχορήγηση από τον ΟΑΕΔ αναλαμβάνοντας την υποχρέωση να απασχολήσει τους εργαζόμενους για ορισμένο χρονικό διάστημα και συγκεκριμένα για ένα επιπλέον εξάμηνο από την ημερομηνία που έγιναν οι απολύσεις. Την υποχρέωση της αυτή η ΣΥΕΛ δεν την τήρησε.

συνέχεια στη σελ. 2

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ: ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Είχαμε διαπιστώσει τότε ότι η πρόεδρος του δικαστηρίου προσαυθούσε να εμποδίσει την κατάθεση του μάρτυρα των εργαζομένων Γ. Νικολόπουλου όταν αφορούσε τα στοιχεία του γενικού πολιτικού κλίματος που οδήγησε στο κλείσιμο του εργοστασίου και περιγράψαμε πως αυτή η απαγόρευση έσπασε από την αντίδραση των εργαζομένων στο ακροατήριο. Είχαμε επίσης εκτιμήσει ότι: *“ Η δικαστική μάχη στο εσωτερικό της χώρας, παρόλο που δεν έχει πιθανότητες να κερδηθεί λόγω του πολιτικού της χαρακτήρα, και παρά το γεγονός ότι νομικά η θέση των εργαζομένων είναι ισχυρή, έχει ιδιαίτερη σημασία για τη στήριξη της νομικής προσφυγής στα ευρωπαϊκά όργανα.*

Αυτή είναι η επόμενη μάχη που θα δώσουν οι εργαζόμενοι και η Επιτροπή Σωτηρίας, μία μάχη καταγγελίας της καταδικαστικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Η ως τα τώρα θετική πορεία αυτής της νομικής υπόθεσης στην Ευρώπη, σε αντίθεση με την αρνητική της πορεία στο εσωτερικό απαντά με τον καλύτερο τρόπο στο ερώτημα ποια είναι η δύναμη που κλείνει τα εργοστάσια και που πρέπει να συγκεντρώνονται σήμερα τα κύρια πυρά. Εννοείται ότι και στην Ευρώπη οι Λαλιωτικοί θα επιχειρήσουν να χτυπήσουν την προσφυγή”.

Η απόφαση που εκδόθηκε στα τέλη Αυγούστου, λίγο νωρίτερα απ’ ότι αναμενόταν, επιβεβαίωσε αυτή την εκτίμησή μας. Έτσι, ένας πρώτος κύκλος των δικαστικών προσφυγών στο εσωτερικό έκλεισε με δύο απορριπτικές αποφάσεις. Η μία αφορούσε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά της ΣΥΕΛ ώστε να δεσμευθούν τα χρήματα από την πώληση των λιπασμάτων για να ικανοποιηθούν οι εργαζόμενοι στην περίπτωση της νίκης στην αγωγή που είχε υποβληθεί, και η δεύτερη την ίδια την αγωγή.

Η ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΙΕΣ ΤΗΣ

Η απόφαση του ελληνικού δικαστηρίου που απόρριψε την αγωγή των εργαζομένων παραβλέποντας τόσο το εσωτερικό, όσο και το κοινοτικό δίκαιο, απορρίπτει τους ισχυρισμούς των εργαζομένων ότι παραλείφθηκε η διαδικασία των διαβουλεύσεων των εργαζομένων με την εργοδότη εταιρεία που προβλέπεται σαν προϋπόθεση για το κύρος των ομαδικών απολύσεων. Πρόκειται για μία διάταξη που προστατεύει από την ασυδοσία του εργοδότη, την οποία το δικαστήριο έκρινε ανεφάρμοστη γιατί σύμφωνα με μία ασφαλή ερμηνεία του νόμου οι προστατευτική αυτή διάταξη δεν εφαρμόζεται σε περίπτωση συνολικής διακοπής εργασιών της επιχείρησης. Δηλαδή, η εργοδότη με τους εργάτες πρέπει να διαπραγ-

ματεύεται όταν πρόκειται να περιορίσει τις εργασίες της, αλλά ποτέ όταν πρόκειται να κλείσει την επιχείρηση!

Αυτή την πρωτοφανή καταπάτηση κάθε έννοιας κοινωνικού δικαίου διαπίστωσε το κείμενο της αρχικής αξιολόγησης της αναφοράς στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κρίνοντας ότι υπάρχει περίπτωση παραβίασης του κοινοτικού δικαίου για τις ομαδικές απολύσεις στο θέμα των διαβουλεύσεων. Το δεύτερο θέμα το οποίο αναφέρθηκε στο κείμενο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είναι η αθέτηση των υποχρεώσεων απέναντι στο Ευρωπαϊκό Ταμείο που έδωσε μέρος της επιχορήγησης στον ΟΑΕΔ. Σε αντίθεση με το ελληνικό δικαστήριο που έκρινε ότι “ούτε γάτα-ούτε ζημιά” για την επιχορήγηση, το κοινοτικό δίκαιο απαιτεί να εκπληρώνεται ο σκοπός των επιχορηγήσεων, που στην προκειμένη περίπτωση ήταν η αντιμετώπιση της ανεργίας, θεωρεί δηλαδή βασικό για την ύπαρξη ευθύνης το κοινωνικό κριτήριο. Η αντιμετώπιση δηλαδή που επιφυλάσσει η Ευρώπη στους εργαζομένους ήδη σε αυτό το στάδιο αποδεικνύει ότι είναι πολύ καλύτερη από την κτηνώδη συμπεριφορά των κρατικών και δικαστικών αρχών που εφαρμόζουν τις αρχές του σαμποτάζ, της διάλυσης, της καταστροφής και της περιφρόνησης του λαού. Αυτές τις αρχές επιβάλλει η ρωσόδουλη συμμορία Λαλιώτη-Σημίτη που θα επιχειρήσει να παραπλανήσει στη συνέχεια την Ευρώπη προβάλλοντας τάχα ευνοϊκά μέτρα που έχει πάρει. Αυτοί έχουν ήδη θορυβηθεί αρκετά από τη νίκη που σημείωσαν οι εργαζόμενοι στην Ευρώπη. Η πρώτη εισήγηση για την αναφορά ολοκληρώθηκε πριν από τις 20 Ιουλίου και είναι λογικό ότι έχει ενημερωθεί σχετικά και η ελληνική κυβέρνηση. **Χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ πέρσι τέτοια εποχή ο Τσιρμούλας είχε πάει διακοπές στη Χίο, φέτος την Παρασκευή στις 28 Ιουλίου συναντήθηκε με τον Λαλιώτη, δηλαδή λίγες μέρες αφού τη στιγμή που έμαθαν τη θετική εξέλιξη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.** Στη συνάντηση αυτή έγινε γνωστό ότι θα προωθηθεί ένα νομοσχέδιο σύμφωνα με το οποίο οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων θα έχουν προτεραιότητα στις προσλήψεις στις θυγατρικές εταιρείες της Αγροτικής Τράπεζας ή και στην ίδια την Αγροτική Τράπεζα. Το πιθανότερο είναι ότι η παραπάνω κίνηση που αναγκάστηκε να κάνει ο Λαλιώτης (αν την κάνει τελικά) έχει ένα και μοναδικό στόχο: Να παρουσιαστεί στην Ολομέλεια των ευρωβουλευτών που απαρτίζουν την αρμόδια Επιτροπή Αναφορών του Ευρωκοινοβουλίου, το παραπάνω νομοσχέδιο για να αποδείξουν ότι η ελληνική κυβέρνηση και το ελληνικό δημόσιο,

δηλ. η Αγροτική Τράπεζα, δηλ. η ΣΥΕΛ, δεν εγκατέλειψαν τους εργαζόμενους των Λιπασμάτων στην τύχη τους. Είναι προφανές ότι αν ο Λαλιώτης και η κυβέρνηση ήθελαν να τακτοποιήσουν τους εργαζόμενους των Λιπασμάτων θα το είχαν κάνει από πέρσι όταν πήραν την απόφαση να κλείσουν το εργοστάσιο, ή σε τελική φάση παραμονές των εκλογών όταν χρειάζονταν ψηφοφόρους.

Άλλωστε είναι χαρακτηριστικό ότι σε σχέση με αυτό το νομοσχέδιο έχουν αρχίσει οι εκβιασμοί από τον Τσιρμούλα να υπογράψουν οι εργαζόμενοι παραίτηση από τα όλα τα δικαστικά μέσα για να προσληφθούν.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Το σκεπτικό της απορριπτικής απόφασης του ελληνικού δικαστηρίου που ήρθε στον απόηχο της ευρωπαϊκής επιτυχίας στηρίζεται περισσότερο στην αναζήτηση κάλυψης για την κρατική πολιτική παρά στην εξέταση των γεγονότων και των νομικών στοιχείων που παρουσιάστηκαν στη δίκη.

Πρέπει εδώ να αναφέρουμε ότι ο δικαστικός αγώνας είχε σαν αποτέλεσμα μεταξύ άλλων και την καταγραφή της στάσης όλων στο ιστορικό έγκλημα του κλεισίματος του εργοστασίου. Συγκεκριμένα έχει καταγραφεί με σαφήνεια η προδοσία των εργαζομένων τόσο όσον αφορά τον Τσιρμούλα, όσο και την ίδια τη ΓΣΕ-Ε, δηλαδή έχει συμπεριληφθεί στη δεύτερη απόφαση το ότι παρά το γεγονός ότι προσκλήθηκαν από τους εργαζόμενους να παρέμβουν στη δίκη αυτοί δεν έκαναν καμία παρέμβαση.

Ενδεικτική της μετέπειτα στάσης του δικαστηρίου ήταν η διαδικασία στο ακροατήριο. Τόσο η παρεμπόδιση του μάρτυρα από την πρόεδρο όσο και το γεγονός ότι πέταξε έξω από την αίθουσα τον κάμεραμαν του TV MAGIC ώστε να διασφαλιστεί ότι δεν θα προβληθεί η δίκη ήταν σαφείς ενδείξεις της αρχικής αρνητικής προδιάθεσης του δικαστηρίου απέναντι στους εργαζόμενους.

Η απόφαση αγνοεί δύο αναμφισβήτητα γεγονότα που επικαλέστηκαν οι εργαζόμενοι, δηλ. ότι την περίοδο που έκλεισε το εργοστάσιο δεν υπήρξε πίεση των κατοίκων και των τοπικών φορέων, αντίθετα μάλιστα είχαν συγκεντρωθεί χιλιάδες υπογραφές υπέρ της σωτηρίας του εργοστασίου, και ότι η εργοδότη εταιρεία ΣΥΕΛ εγκατέλειψε τελειώς το δικαστικό αγώνα για την παράταση του μισθωτηρίου επειδή δεν τόλμησε να δώσει τη μάχη με την πολιτική εξουσία στο δικαστήριο. Αντίθετα, αναφέρεται ότι η ΣΥΕΛ, όπως και οι προηγούμενες επιχειρήσεις που λειτούργησαν το εργοστάσιο είχε κακή οικονομική πορεία επειδή ήταν έντονοι οι κοινωνικές αντιδράσεις και οι πολιτικές πιέ-

σεις εναντίον της λειτουργίας του εργοστασίου και μάλιστα για να καλύψει πλήρως την εταιρεία προσθέτει σαν γεγονός πολιτικής πίεσης το ότι: *“και τα κεντρικά διοικητικά όργανα συμμερίζονταν τις θέσεις του Δήμου της Δραπετσώνας και των λοιπών φορέων για τη διακοπή του εργοστασίου και δεν υπήρχε αντίθετη βούληση από πλευράς τους για τη συνέχιση της λειτουργίας του, γι’ αυτό άλλωστε στο από 29-11-1999 δελτίο τύπου του Υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ αναφέρεται ότι η καταληκτική ημερομηνία λειτουργίας του εργοστασίου ήταν γνωστή και στη μισθώτρια (δηλ. τη ΣΥΕΛ) και τους εργαζόμενους και ότι “το τέλος της παραγωγικής δραστηριότητας του εργοστασίου ήταν μονόδρομος χρονικά προδιαγεγραμμένος” (!). Δηλαδή, το γεγονός ότι μία ανώτερη αρχή δεν αντιδρά κατασταλτικά σε τοπικές (υποτιθέμενες) κινητοποιήσεις ερμηνεύεται σα γεγονός ανωτέρας βίας ικανό να εξαναγκάσει το κλείσιμο του εργοστασίου (!!!)*

Η πρόθεση της κάλυψης της κρατικής πολιτικής γίνεται περισσότερο φανερό σε ότι αφορά την “Πρότυπο”. Η απόφαση ορίζει ότι το μέρος της αγωγής που αφορά την “Πρότυπο” παραπέμπεται σε δικαστήριο που θα εκδικάσει κατά την τακτική διαδικασία, και όχι κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών γιατί οι ευθύνες της Πρότυπου δεν πηγάζουν από σχέση εργασίας, δηλ. η Πρότυπος δεν ήταν εργοδότης. Για την Πρότυπο επομένως θα πρέπει να ακολουθήσει νέα δίκη. Όμως το δικαστήριο αισθάνεται την ανάγκη να διασφαλίσει ήδη σ’ αυτή την απόφαση τη μελλοντική δικαστική δικαίωση της “Πρότυπου”, αναφέροντας τα εξής: *«η δεύτερη εναγόμενη (δηλ. η Πρότυπος), παρά τα επίμονα αιτήματα της πρώτης εναγόμενης, αρνήθηκε να συναινέσει στην παράταση της μισθώσεως του εργοστασίου, υιοθετώντας τις απόψεις περί του ότι η λειτουργία του εγκυμονούσε σοβαρούς κινδύνους για τους εργαζόμενους και τους περιόικους λόγω της παλαιότητας των εγκαταστάσεων και της πλημμελούς συντηρήσεώς του και λαμβάνοντας υπόψη τις σοβαρές και συνεχείς κοινωνικές αντιδράσεις».* Από τώρα δηλαδή ανοίγει ο δρόμος για μία απόφαση υπέρ της Πρότυπου επειδή ήταν τάχα αναγκασμένη να μην ανανεώσει το μισθωτήριο αφού υπήρχαν *“σοβαροί κίνδυνοι για τους εργαζόμενους και τους περίοικους”* και *“συνεχείς κοινωνικές αντιδράσεις”*. Αγνοούνται έτσι τα ατράνταχτα στοιχεία των κρατικών οργανισμών ότι το εργοστάσιο δε μόλυβε που είχε υποχρέωση πρώτα απ’ όλα μία κρατική επιχείρηση σαν την “Πρότυπο” να γνωρίζει ώστε να μην υιοθετήσει τις “απόψεις” για *“σοβαρούς κινδύνους”*. Αυτή η απόφαση βασίζε-

ται σε μια σειρά από ψέματα.

Σ’ ένα άλλο σημείο της η απόφαση, για να στηρίξει το γεγονός ότι ήταν έγκυρος ο διορισμός των εκκαθαριστών της εταιρείας (το κύρος αυτού του διορισμού είχε προβληθεί με την αγωγή), επικαλείται το γεγονός ότι *«οι εναγόντες ήδη από το τέλος του Σεπτεμβρίου του 1999 γνώριζαν τη λύση και θέση υπό εκκαθάριση της πρώτης εναγόμενης, καθώς και το διορισμό των εκκαθαριστών της και μάλιστα πολλοί από αυτούς συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις της λεγόμενης “Επιτροπής Σωτηρίας” που ζητούσε τη συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου” (!)* Το γεγονός δηλαδή ότι οι εργαζόμενοι συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις για να σωθεί το εργοστάσιο σημαίνει ότι γνώριζαν ποια ήταν η νομική κατάσταση της εργοδότης εταιρείας (αν είναι δυνατόν!).

Στο εσωτερικό το μέτωπο Σημίτη-Λαλιώτη είναι ασύδοτο, αλλά δεν μπορούν καθόλου να διασφαλίσουν την ατιμωρησία τους στην Ευρώπη και γι’ αυτό έχουν ήδη αρχίσει να κάνουν υποχωρήσεις. Αν τελικά προχωρήσει η αποκατάσταση αυτή θα είναι μία νίκη που θα έχει επιτευχθεί κάτω από την πίεση του αποφασιστικού αγώνα των εργαζομένων και της δημοκρατικής πίεσης της Ευρώπης. Γι’ αυτό το λόγο ο αγώνας των εργαζομένων πρέπει να συνεχιστεί και θα συνεχιστεί με αποφασιστικότητα τόσο στο εσωτερικό όσο και στην Ευρώπη.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Η ΚΛΙΚΑ ΣΗΜΙΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Η ρωσόδουλη κλικά Σημίτη ανεβάζει σε ένα ανώτερο, εξαιρετικά αποκαλυπτικό επίπεδο την διαδικασία εγχείρησης – συμμόρφωσης του εκκλησιαστικού σοβινισμού στη δικιά της στρατηγική, αφαιρώντας από αυτόν άλλο ένα μικρό κομμάτι πολιτικής εξουσίας. Αυτό είναι το νόημα της κατάρτησης από τις πανελλαδικές εξετάσεις Β' και Γ' Λυκείου του μαθήματος των θρησκευτικών, ενώ το μάθημα θα συνεχίζεται να διδάσκεται.

Στην πραγματικότητα αυτή η συμμορία συνεχίζει το ίδιο πολιτικό πραξικόπημα που ξεκίνησε με τις ταυτότητες. Όπως και κει έτσι και εδώ μετατρέπει μια δημοκρατική διεκδίκηση που η ίδια η συμμορία ποτέ της προηγούμενα δεν πρόβαλε και δεν ζύμωσε μέσα στο λαό, σε μια διαδικασία πολιτικού και ιδεολογικού εξαναγκασμού των καθυστερημένων τμημάτων του πληθυσμού. Βέβαια ο αληθινός σκοπός της δεν είναι αυτός. Ο αληθινός σκοπός της, όπως έχουμε πει τόσες φορές είναι να εξασφαλίσει μια πιο δουλκή εκκλησία **χτυπώντας από τα δεξιά** τα στοιχεία που αντιστέκονται στην προέλαση της συμμορίας. Όμως αυτό δεν μπορεί να το πετύχει αν δεν χτυπήσει και δεν υποτάξει και το κομμάτι της μάζας που ακολουθεί εκκλησιαστικά αυτά τα στοιχεία. Με αυτό τον τρόπο η συμμορία δυναμώνει στο βάθος τις θρησκευτικές και κοινωνικές προκαταλήψεις, που υποτίθεται ότι τις αντιστρατεύεται, ενώ στρέφει αυτές τις μάζες ενάντια σε εκείνους τους δυτικόφιλους δημοκράτες που η συμμορία έχει βάλει μπροστά σαν την δύναμη κρούσης που θα δώσει τα πιο δυνατά χτυπήματα. Έτσι η συμμορία όχι μόνο αντικειμενικά αλλά και συνειδητά ενεργεί σαν προβοκάτορας. Είναι με πρόγραμμα που ο Χριστόδουλος χτυπάει την άβη ιντελιγκέντσια την ώρα που η συμμορία με επικεφαλής το Σημίτη ανεβοκατεβαίνει στις Παναγιές όλων των Βαλκανίων, της Σουμελάς, της Σίφνου κλπ.

ΚΑΤΙ ΒΡΩΜΑΕΙ ΜΕ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Βέβαια σε τούτο εδώ το χτύπημα των θρησκευτικών οι δημοκράτες απέφυγαν να πάρουν ορμητικά θέση. Η υπόθεση άρχισε να βρωμάει. Η κατάρτησης της εξέτασης των θρησκευτικών ετοιμάζεται με το επιχείρημα ότι δεν πρέπει οι μαθητές να φορτώνονται με πολλά μαθήματα στις εξετάσεις. Όμως η λογική όλου του νέου συστήματος είναι ότι η διδασκόμενη ύλη στο Λύκειο αποκτά βάρος επειδή ο έλεγχός της, δηλαδή οι εξετάσεις που της αντιστοιχούν, δίνουν το βαθμό εισόδου στα ΑΕΙ. Άλλωστε πάνω σ' αυτή την κατεύθυνση η κυβέρνηση αποφάσισε να είναι ταυτισμένη σε κάθε μάθημα η εξεταζόμενη ύλη με τη διδακτέα.

Όμως στα θρησκευτικά, και για

να γίνει πιο πιστευτή ετοιμάζεται να κάνει το ίδιο και κανα δυο άλλα μαθήματα, η ίδια κυβέρνηση προτίθεται να μετατρέψει μια ολόκληρη διδακτέα ύλη ενός ολόκληρου μαθήματος σε μη εξεταστέα. Αυτή την αντίφαση την σημείωσε ήδη ο Μαρωνίτης, ένας προοδευτικός διανοούμενος στο Βήμα της Κυριακής 27 Αυγούστου.

Είναι φανερό ότι μια προοδευτική κυβέρνηση που θα ήθελε να κάνει το μεγάλο βήμα θα είχε μόνο μια δυνατότητα: να καταργήσει τα θρησκευτικά σαν μάθημα ή έστω να καταργήσει όλο το κατηχητικό, ορθοδοξο-σκοταδιστικό τους πνεύμα και να το επιτρέψει μόνο σαν θρησκευσιολογία. Άλλωστε τέτοιες πλευρές έχουν τα νέα βιβλία θρησκευτικών και αυτές οι πλευρές είχαν αποτελέσει σημεία τριβής Αρσένη – Χριστόδουλου.

Αντί να κάνει αυτό λοιπόν η συμμορία Σημίτη, φορτώνει τα σχολεία με ένα δυσκίνητο ενοχλητικό πτώμα που θα γίνει το δίχως άλλο το μάθημα των θρησκευτικών, ενώ αν η κλικά πετύχει τον πολιτικό της στόχο θα είναι ανά πάσα στιγμή σε θέση να επαναφέρει τα θρησκευτικά σαν εξεταζόμενο μάθημα.

Πάντως σε κάθε περίπτωση η κυβέρνηση δεν μπορεί να απαντήσει στους προοδευτικούς ανθρώπους δεν αναμορφώνει την ίδια στιγμή ούτε στοιχειωδώς το άλλο ιδεολογικά αρρωστημένο και γεμάτο ανείπωτες απάτες και πολύ πιο δηλητηριώδες μάθημα της ιστορίας, ή ακόμα γιατί καταργεί το σπουδαίο μάθημα της ιστορίας της επιστήμης που έβαλε ο Αρσένης για να το αντικαταστήσει με εκείνο της αγοραίας κνίκης ή σοσιαλ-δημοκρατικής κοινωνιολογίας.

Είναι φανερό ότι ο μεσοβέζικος τρόπος της κυβέρνησης αντιστοιχεί στο βρώμικο στόχο της. Άλλωστε είναι και εδώ κραυγαλέα καιροσκοπικός ο τρόπος με τον οποίο εισάγει το ζήτημα. Αντί να πάρει ο πρωθυπουργός μια σταθερή πολιτική απόφαση για ένα τόσο βεβαρημένο ιδεολογικά και πολιτικά ζήτημα σε μια τόσο βεβαρημένη στιγμή, κάνει ότι και με τις ταυτότητες. Εκεί έβαλε μια μισοανύπαρκτη επιτροπή προσωπικών δεδομένων να αποφασίσει και εδώ ανακάλυψε ένα συμβουλευτικό όργανο του Υπ. Παιδείας, δηλαδή πάλι ένα τεχνοκρατικό όργανο απλά να εισηγηθεί, δηλαδή να κάνει να επικρέμεται μια απόφαση του Υπ. Παιδείας, που να μπο-

ρεί να θεωρηθεί ως μη υπάρξασα αν οι παπάδες υποχωρήσουν ή να επιβεβαιωθεί αν επιμείνουν. Αυτή είναι πλήρης έλλειψη πολιτικών αρχών, πλήρης περιφρόνηση του λαού, του αστικού κοινοβουλευτισμού, των μαθητών, της εκπαίδευσης, των πάντων. Αυτή είναι η μόχα, όπου μια κυβέρνηση δίνει σκοτεινό πόλεμο μέσα στα ανάκτορα με ανομολόγητους στόχους, υποσχόμενη δωράκια στο πλήθος προκειμένου να την ακολουθήσει, δωράκια που τρομοκρατούν τους αντιπάλους της, εν προκειμένω τους παπάδες.

Τι αρχές όμως διδάσκει αυτή η κυβέρνηση στους μαθητές που τους δωροδοκεί με ένα μάθημα πτώμα, την ώρα που θα έπρεπε να πείσει τους ίδιους και το λαό ότι αυτό το μάθημα έτσι κι αλλιώς πρέπει να καταργηθεί;

Πραγματικά η υπόθεση θα βρωμίσει περισσότερο όσο η κλικά θα κλιμακώσει τις επιθέσεις της εγχειρίζοντας τον αντίπαλό της.

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Μέσα σ' αυτή την κίνηση βρίσκεται και η αποκαλυπτική του ήθους της κλίκας διπλή πρωτοβουλία του Γ. Παπανδρέου να χρησιμοποιήσει πολιτικά την ορθοδοξία.

Στην μια περίπτωση έστειλε τον Βαρθολομαίο και δίπλα του την υφυπουργού του Αγγ. Λαίου να συναντήσουν τους πρόσφυγες του Δ.Σ.Ε στο χωριό Ν. Μπελογιάννης της Ουγγαρίας σε μια καλοοργανωμένη και τεράστιας συμβολικής σημασίας τελετή. Εκεί μέσα σε κλίμα "αγάπης", "δακρύων" κλπ το χωριό, σύμβολο της μεγαλύτερης νεοελληνικής και

σοβινισμού, δηλαδή σαν πολιτική αντίδραση.

Ο Παπανδρέου οργάνωσε τη συνάντηση στο χωριό Μπελογιάννης για να βραχυκυκλώσει τους σοβινιστές, παλιούς αντικομμουνιστές και αντισλαβιστές της ελληνικής εκκλησίας, δείχνοντάς τους ότι πρέπει να προχωρήσουν στο στρατηγικό μέτωπο όχι με τους αληθινούς κόκκινους του ΔΣΕ, όχι δηλαδή με τους εναπομείναντες πιστούς του Ζαχαριάδη, αλλά με τους κνίτες πρώην Κολιγιαννικούς, με τους φλωρακικούς και τους όψιμους ψευτο-Ζαχαριαδικούς που αποτελούν σήμερα την πρωτοπορία του φαιοκόκκινου σε συμμαχία με την φασιστική πολιτική πτέρυγα της νέο-ορθοδοξίας.

Αυτή ακριβώς η συνάντηση, αυτό το μέτωπο είναι που δεν επιτρέπουν και που δεν θα κάνουν ποτέ οι παπάδες της Χρυσοπηγής, δηλαδή η ομάδα Καλλίνικου, Αμβρόσιου. Αυτό τους επιβαρύνει χώρα από τη γενική σοβινιστική αντιτουρκική αλλά και αντιαλβανική γραμμή αυτής της ομάδας στα εθνικά, γραμμή που χαλάει όλο το καγκεμπίτικο διπλωματικό αραβούργημα των Σημίτη – Παπανδρέου στα Βαλκάνια. Τρισάγιο λοιπόν ανάμεσα στους αποστάτες του ΔΣΕ και την πολιτική ορθοδοξία. Αυτό είναι το ένα μεγάλο ζήτημα.

Στην άλλη περίπτωση πολιτικής χρησιμοποίησης της ορθοδοξίας, ακόμα πιο χαρακτηριστικής πολιτικά, ο Γ. Παπανδρέου ανέθεσε στον ίδιο τον υποτιθέμενο κύριο εχθρό της στιγμής Χριστόδουλο διπλωματικά καθήκοντα. Έτσι απέδειξε ότι δεν ήταν ο Πάγκαλος που με πρωτοβουλία του πρώτος ανέθεσε διπλωματικό ρόλο στον

τικών, δέχεται να γίνει φορέας της διπλωματικής γραμμής αυτής της κυβέρνησης.

Η ανακοίνωση του Γ. Παπανδρέου στις 23 Αυγούστου γι' αυτή τη συνάντηση είναι η πρώτη επίσημη ομολογία της ανοιχτής διπλωματικής χρησιμοποίησης της ελληνικής εκκλησίας στο πιο πολύπλοκο και καίριο όσο ποτέ άλλοτε κεντρικό σημείο της παγκόσμιας πολιτικής που είναι το ισραηλο-παλαιστινιακό. Η πιο αποκαλυπτική παράγραφος του ανακοινθέντος του Υπ. Εξωτερικών είναι η εξής: "...*Πέραν του θέματος της Μέσης Ανατολής είχα την ευκαιρία να κάνω στον Μακαριότατο μια επισκόπηση των εξωτερικών θεμάτων που απασχολούν τη χώρα μας και θεμάτων που άπτονται αμέσως ή εμμέσως με το ρόλο της Εκκλησίας της Ελλάδος στο εξωτερικό*".

Ταυτόχρονα με αυτή την τρομακτικής πολιτικής σημασίας συνάντηση ο Γ. Παπανδρέου φρόντισε να διαχωρίσει τη θέση του από το ζήτημα των θρησκευτικών φορτώνοντας την πολιτική ευθύνη στον άνθρωπο του συγκροτήματος Λαμπράκη, τον Ευθυμίου. Σε ερώτηση δηλαδή δημοσιογράφου τι λέει για τα θρησκευτικά ο διπρόσωπος αυτός απάντησε: "*δεν είμαι ο αρμόδιος υπουργός. Αρμόδιος είναι ο Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Π. Ευθυμίου. Η κυβέρνηση είναι συλλογική. Κάθε υπουργός εκφράζει την κυβέρνηση και το υπουργείο του. Δεν υπάρχει θέμα να σχολιάσω εγώ τις απόψεις κάποιου άλλου υπουργού*". Βεβαίως ο τύπος αυτός δεν δίσταζε ποτέ να εκφράζει γνώμη σαν υπουργός διάφορων υπουργείων για όλα τα ζητήματα που αφορούσαν άλλα υπουργεία π.χ ναρκωτικά, μειονοτικά κ.λπ, όπως άλλωστε έκανε τελευταία και για τις ταυτότητες.

Είναι φανερό ότι η δημοσκοπία των ψευτοεσκυγχρονιστών για χωρισμό εκκλησίας – κράτους είναι μόνο μια φράση για να καταπιούν το δόλωμα οι φιλελεύθεροι. Όλα γίνονται για να πάμε σε μια πλήρη σύμφυση κράτους – εκκλησίας με την δεύτερη σε ρόλο του τέλειου δούλου όπως αξίζει σε μια καγκεμπίτικο νεοσαρικού τύπου ορθόδοξη χώρα.

Η δημοκρατική διανόηση βρίσκεται σε ένα τέτοιο σημείο υποκειμενισμού ή και κατάπτωσης με την ως τώρα εξαίρεση του Τ. Μίχα που με άρθρο του στην *Ελευθεροτυπία*, 17/8 καυτηριάζει τη σημαντική δημαγωγία για την Εκκλησία, ώστε πολλά να κρίνονται από το πόσο θα αντισταθεί στους καγκεμπίτες η φιλοχουντική μούχλα των Καλλίνικων η γεμάτη α-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ "ΓΙΟΡΤΗ" ΣΤΟ ΒΙΤΣΙ (Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 30/8/2000)

Το τερατώδες στη φετινή γιορτή των βρυκολάκων στο Βίτσι είναι: α) ότι βουλευτές του ελληνικού κοινοβουλίου νομιμοποιούν και πολιτικά τους μόνους νόμιμους ανοιχτούς ναζιστές της Ευρώπης και β) ότι κανένα κόμμα δεν καταγγέλλει, δηλαδή καλύπτει ουσιαστικά αυτή τη νομιμοποίηση. Η φιλορώσικη γραμμή των ναζιστών της "Χρυσής Αυγής" δεν είναι άσχετη μ' αυτή την καθεστωτική κάλυψη.

πρώτης λαϊκής προλεταριακής επανάστασης στην χώρα μας, έσφιξε το χέρι ενός συμβόλου της ιδεολογικής και πολιτικής αντίδρασης που τόσο ανελέητα πολέμησε αυτή την επανάσταση. Βέβαια σε γενικές γραμμές ο Βαρθολομαίος παίζει τώρα έναν προοδευτικό ρόλο αν και τελευταία χρησιμοποιείται από τους ρωσόδουλους σαν σύμμαχος στην πάλη τους ενάντια στον ελληνικό

Χριστόδουλο πριν ενάμιση χρόνο, αλλά ότι πίσω του ήταν και τότε, όπως και τώρα, ο ίδιος ο "ευρωπαϊός" Σημίτης. Είναι αποδεικτικό των στρατηγικών δεσμών που ενώνουν Σημίτη και Χριστόδουλο το γεγονός ότι, πάνω στο μέγιστο μιας κόντρας ζωής και θανάτου ανάμεσα στην εκκλησία και την κυβέρνηση, ο αρχιεπίσκοπος την ίδια ώρα που δέχεται την επίθεση και στο ζήτημα των θρησκευ-

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Με το βαρέλι του αργού πετρελαίου στα 32 δολάρια φανερώνεται τώρα πόσο εγκληματική και ηλίθια είναι η πολιτική των δυτικών καπιταλιστών, ιδιαίτερα των Ευρωπαίων, να μειώσουν ή και να εγκαταλείψουν την ατομική πηγή ενέργειας.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι ιστορικά διαβρωμένοι από τους πράκτορες του Κρεμλίνου, Πράσινοι καθώς και ένα είδος σοσιαλδημοκρατών σε όλη την Ευρώπη κάνουν πιο ιερό από όλα το αντιπυρηνικό τους καθήκον. Οι τελευταίες τους επιτυχίες στη Γερμανία, στη Σουηδία και την Τουρκία (ματαίωση του Ακούγιου) ασφαλώς θα τους έχουν αποθρασύνει. Θέλουν πολύ πίεση τα δυτικά μονοπωλιακά παχύδερμα να δουν όχι βέβαια το συμφέρον των ευρωπαϊκών λαών, αλλά ακόμα και το ίδιο το δικό τους στενό ταξικό συμφέρον και να δυναμώσουν τη μόνη ενεργειακή βιομηχανία που μπορεί να τους φυλάξει από τους εκβιασμούς του παγκόσμιου νεοναζιστικού άξονα. Τα τελευταία στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας δείχνουν ότι από το πετρέλαιο είναι εξαρτημένο το 42,8 % της ενέργειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από το φυσικό αέριο το 24% (που οι πηγές του είναι ακόμα περισσότερο εξαρτημένες από τη Ρωσία). Η πυρηνική ενέργεια έχει το 15,7% και ο άνθρακας το 15%).

Βέβαια σ' αυτά τα νούμερα πρέπει να περιληφθεί και η πετρελαϊκή παραγωγή που κάνει ανεξάρτητες ενεργειακά την Αγγλία και τη Νορβηγία. Σε μέσο όρο πάντως η ενεργειακή εξάρτηση (εισαγωγής μείον εξαγωγής ενεργειακών προϊόντων στο σύνολο της ενεργειακής κατανάλωσης) της Ευρ. Ένωσης βρίσκεται στο 49,8% (Βήμα 27 Αυγούστου).

ΝΕΑ ΠΕΤΡΕΛΑΪΚΗ ΚΡΙΣΗ;

Ήδη αυτή η πετρελαϊκή πίεση αρχίζει να φέρνει ζαλάδες στο Βορρά. Οι οικονομικοί αναλυτές βεβαιώνουν ότι αν η τιμή του πετρελαίου δεν πέσει, ο ρυθμός ανάπτυξης στη Ζώνη του ευρώ θα πέσει κατά 0,2% έως 0,4% (Monde 22 Αυγούστου). Βέβαια αυτοί αναφέρονται στις προβλεπόμενες "γραμμικές" επιπτώσεις δηλαδή τις επιπτώσεις μέσα σε ένα ομαλό οικονομικό περιβάλλον μιας τέτοιας αύξησης και όχι σε "ασυνεχείς" επιπτώσεις που μπορούν να προέλθουν από μια οικονομική κρίση που μπορεί να ξεσπάσει αν σπάσει ένας ευαίσθητος κρίκος της αλυσίδας της "Τριάδας" του Βορρά (ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία) και διαταραχθεί η παγκόσμια οικονομική ισορροπία όπως έγινε το 1973 με τη μεγάλη πετρελαϊκή κρίση. Τότε οι αραβικές χώρες πίεσαν τη Δύση ενάντια στο Ισραήλ. Εννοείται ότι μια τέτοια κρίση δεν είναι καθόλου υποχρεωτικό να ξεκινήσει από το Βορρά. Οι χώρες που πρώτες πληρώνουν τέτοιες αυξήσεις της τιμής του πετρελαίου είναι οι μεσαία βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες του τρίτου κόσμου που τόσο ορμητικά τις είδαμε να βυθίζονται στην κρίση του 1998 (Ταϊλάνδη, Ινδονησία, Βραζιλία κ.λπ.).

Όπως τότε, έτσι και τώρα η πίεση είναι στο βάθος πολιτική. Ο βιομηχανικός βορράς και οι μη πετρελαιοπαραγωγές χώρες του τρίτου κόσμου πιέζονται για μια ακόμα φορά από τις χώρες των ραντιέρηδων του τρίτου κόσμου. Όχι τυχαία η πετρελαϊκή καθοδήγηση αυτών των ραντιέρηδων είναι οι ρωσόφιλοι και κινεζόφιλοι φασίστες και τελικά η ίδια η Ρωσία

που σημειωτέον ελέγχει σήμερα τον μεγαλύτερο όγκο των πετρελαϊκών πηγών στον κόσμο.

Η ΕΠΟΧΗ ΟΥΓΚΟ ΣΑΒΕΖ

Όμως η Ρωσία δεν βγαίνει μπροστά. Μπροστά βγαίνουν τρεις χώρες: Το Ιράν, το Ιράκ και η Βενεζουέλα. Από αυτές τις τρεις χώρες οι δύο πρώτες με επικεφαλής το Ιράν αποτελούν τον ιστορικά σκληρό πυρήνα μέσα στον ΟΠΕΚ (Οργανισμός των πετρελαιοπαραγωγών χωρών στον οποίο δεν ανήκουν ούτε η Ρωσία, ούτε η Αγγλία και η Νορβηγία, ούτε το Μεξικό). Η Τρίτη, η Βενεζουέλα, μπήκε πρόσφατα στον σκληρό πυρήνα, όταν στην εξουσία ήρθε ο Ούγκο Σαβέζ ένας τριτοκοσμικός σοσιαλφασίστας που δουλεύει σε όλα τα ζητήματα την "αντινεοφιλελεύθερη" γραμμή του νεοναζιστικού άξονα και είναι σε στενό μέτωπο με τον Κάστρο. Ο Σαβέζ μπόρεσε να εγκατασταθεί στην εξουσία χάρη στη βαθιά οικονομική κρίση που γνώρισε η Βενεζουέλα τα τελευταία χρόνια εν μέρει και εξ αιτίας της μεγάλης πτώσης της τιμής του πετρελαίου.

Ο Σαβέζ λοιπόν ανέλαβε να οργανώσει τις μισοπαράλυτες χώρες του ΟΠΕΚ για μια νέα εκστρατεία αύξησης των τιμών του πετρελαίου αξιοποιώντας μάλιστα το γεγονός ότι ήρθε η σειρά της Βενεζουέλας να αναλάβει την προεδρία του ΟΠΕΚ. Αυτή η αύξηση γίνεται πάντα με τον περιορισμό της άντλησης του πετρελαίου από τις πετρελαιοπαραγωγές χώρες, οπότε και τον περιορισμό της προσφοράς του. Με δεδομένη την λίγο πολύ σταθερή του κατανάλωση είναι φυσικό ότι η τιμή του θα ανέβαινε. Το σχέδιο πρόβλεπε να μειωθεί η παραγωγή μέχρι εκείνου του σημείου όμως στο οποίο η τιμή του βαρελίου θα διαμορφωνόταν στα 28 δολάρια το βαρέλι.

Η κίνηση αυτή του ΟΠΕΚ ήταν αρχικά αμυντική γιατί η τιμή του βαρελίου είχε πέσει στα 10 δολάρια και πάνω σ' αυτή τη βάση ο Σαβέζ μπόρεσε να πετύχει την ενότητα στον περιορισμό της άντλησης.

Πραγματικά οι πετρελαιοπαραγωγές χώρες του ΟΠΕΚ δοκίμαζαν όλες οικονομικούς και πολιτικούς κραδασμούς στο εσωτερικό τους αφού σε ένα ποσοστό πάνω από το 50 ή 60% η οικονομία τους κρίνεται από τα πετρελαϊκά εισοδήματα.

Το σχέδιο πέτυχε. Όλες οι χώρες του ΟΠΕΚ πειθάρχησαν, πράγμα όχι εύκολο καθώς οι περιστασιακά πιο αδύναμες από αυτές συνήθως αντλούν και πουλάνε περισσότερο πετρέλαιο για να καλύψουν τα ελλείμματά τους, έτσι ώστε να πέφτει πιο πολύ πετρέλαιο στην αγορά από το συμφωνημένο και τελικά να πέφτουν και οι τιμές. Αυτή η πειθαρχία είχε να κάνει με την επιμονή του Σαβέζ που κινεί τον ΟΠΕΚ, όπως δεν "το είχε κάνει κανείς από τον πόλεμο του Κόλπου" σύμφωνα με τον ειδικό ιστορικό του πετρελαίου Piere Terzian (Monde 27-28 Αυγούστου).

Κάποια στιγμή στη διάρκεια της μεγάλης ανόδου της τιμής του πετρελαίου ο Σαβέζ απέσπασε από τον ΟΠΕΚ την εξής συμφωνία: μόνο αν η τιμή ξεπερνούσε τα 28 δολάρια το βαρέλι για 20 διαδοχικές

μέρες, τότε η παραγωγή θα ανέβαινε κατά 500.000 βαρέλια τη μέρα για να καλύψει τη ζήτηση.

Τώρα η τιμή έχει φτάσει στα 32 δολάρια από τα μέσα Αυγούστου αλλά ο ΟΠΕΚ δεν αυξάνει την παραγωγή του με το επιχείρημα ότι δεν έχουν περάσει 20 ημέρες με τιμή πάνω από τα 28 δολάρια το βαρέλι. Ούτε όμως φαίνεται ότι αν περάσουν οι 20 μέρες ο ΟΠΕΚ θα αυξήσει την παραγωγή του γιατί έχει αρχίσει να κατηγορεί σαν υπεύθυνο της αύξησης της τιμής κάποιους κερδοσκοπούς και τις ΗΠΑ, που ετοιμάζονται να επιβάλλουν για την κατανάλωση του μια πιο καθαρή και ακριβή βενζίνη έτσι ώστε να δυναμώνουν τάχα τις κερδοσκοπικές διαθέσεις.

Όσο λοιπόν ο ΟΠΕΚ κρατάει αυτή τη στάση τόσο αυξάνεται η τιμή του πετρελαίου. Ο παγκόσμιος κνίτης κρύβει βέβαια και εδώ, όπως παντού, την αληθινή πηγή των προβλημάτων και κατηγορεί για την αύξηση της βενζίνης τα δυτικά μονοπώλια του πετρελαίου, τα διυλιστήρια, τους εφοπλιστές και τους βενζινάδες ματαφορείς, αλλά όχι τους παραγωγούς. Είναι γεγονός ότι όλο το κύκλωμα του πετρελαίου κερδίζει λεφτά από την αύξηση της αρχικής τιμής του αργού πετρελαίου, αλλά η βασική αιτία της αύξησης της τιμής είναι η στενότητα της προσφοράς, δηλαδή η τεράστια σχετική αύξηση της ζήτησης που δυναμώνει και η κάθε κατοπινή σπέκουλα στην αλυσίδα διακίνησης, επεξεργασίας και ανταλλαγής μιας ζωτικής πρώτης ύλης όπως είναι το πετρέλαιο.

Το ερώτημα που θα μπαίνει στον αναγνώστη είναι το εξής: πως μπορεί μια Βενεζουέλα με επικεφαλής έναν οσοδήποτε επιδέξιο λατίνο αμερικανό φασίστα να προκαλεί μια τέτοια διεθνή ένταση.

Κατ' αρχήν ο επιδέξιος φασίστας επικεφαλής της Βενεζουέλας και του ΟΠΕΚ δεν είναι ένα ολότελο τυχαίο και περιθωριακό γεγονός. Ποτέ ένας σύμμαχος του Κάστρο και του ρωσοκινεζικού άξονα δεν θα έπαιρνε την εξουσία στη χώρα-κλειδί της Νότιας Αμερικής, δηλαδή την πλημμυρισμένη στο πετρέλαιο Βενεζουέλα, αν δεν υπήρχε στην εξουσία των ΗΠΑ ένας φιλορώσος Κλίντον με όλο του το βρωμερό συνάφι να διευκολύνει με κάθε τρόπο αυτή την άνοδο του Σαβέζ και να εμποδίσει αντιδράσεις του αμερικάνικου παλιού καθεστώτος. Ούτε όμως ένας τέτοιος τυχοδιώκτης θα γινόταν ουσιαστικός πρόεδρος και οργανωτής του ΟΠΕΚ δίχως την θερμή υποστήριξη του Ιράν και του Ιράκ, τελικά της προστάτιδας πάντων των δικτατοριών, ρώσικης και κινεζικής διπλωματίας.

Η ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Αυτή όμως είναι η εξωτερική πλευρά του ζητήματος, που δεν μπορεί να εξηγηθεί το βαθύ για τον ΟΠΕΚ εσωτερικό ζήτημα: Γιατί η δυτικόφιλη και μάλιστα γενικά αμερικανόφιλη Σαουδική Αραβική ακολουθεί το τρίγωνο Σαβέζ - Χατάμι - Σαντάμ;

Η Σαουδική Αραβία είναι η σπονδυλική στήλη, αν όχι ο κορμός του ΟΠΕΚ. Όχι μόνο γιατί έχει μόνη της τα μισά κοιτάσματα από όσα όλοι οι άλλοι του ΟΠΕΚ μαζεμένοι, ούτε γιατί έχει έναν εξίσου δυσανάλογα μεγάλο όγκο παραγωγής,

αλλά κυρίως, γιατί είναι η μόνη που μπορεί μαζί με τους στενούς συμμάχους της, το Κουβέιτ και τα Αραβικά Εμιράτα να αυξήσει ταχύτατα την άντληση του πετρελαίου της καθώς λειτουργεί σήμερα με μέτρος μόνο της αντλητικής δυναμικότητάς της. Αυτό σημαίνει ότι μια και μόνο ανακοίνωσή της ότι θα αυξήσει την παραγωγή της είναι αρκετή να στείλει στην παγκόσμια αγορά το μήνυμα ότι αύριο κι όλας θα υπάρχει περισσότερο πετρέλαιο στην αγορά, ώστε οι τιμές να πέσουν από σήμερα κιόλας.

Αντίθετα ούτε το Ιράν, ούτε η Βενεζουέλα είναι σε θέση σήμερα να αυξήσουν την παραγωγή τους επειδή ήδη κινούνται στα όρια της παραγωγής τους. Από την τριάδα των σκληρών και μεγάλων του ΟΠΕΚ μόνο το Ιράκ μπορεί να αυξήσει την παραγωγή του επειδή βρίσκεται σε αποκλεισμό, όμως αυτό δεν έχει πρακτικό αντίκτυπο.

Είναι λοιπόν η Σαουδική Αραβία που ρίχνει το πελώριο βάρος της αυτή τη στιγμή υπέρ της σκληρής γραμμής και δεν λέει την κουβέντα που περιμένει όλη η Δύση από το στόμα της, δηλαδή το "θα αυξήσω την παραγωγή μου". Και αυτό είναι το μεγάλο, το παγκόσμιο πολιτικό γεγονός, που έχει τόσο βαρεία οικονομική αντανάκλαση.

Η εξήγηση που δίνεται από τους δυτικούς αναλυτές γι' αυτή τη στάση της Σαουδικής Αραβίας είναι διπλή. Από τη μια πρόκειται για το πελώριο δημόσιο χρέος και τον ελλειμματικό προϋπολογισμό που αντιμετωπίζει για πρώτη φορά στην ιστορία της αυτή η χώρα και από την άλλη για την πολιτική πίεση που θέλει να ασκήσει το σαουδικό θεοκρατικό καθεστώς στις ΗΠΑ για μια λύση υπέρ των Αράβων στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ.

Και οι δύο αυτές πλευρές του ζητήματος έχουν βασιμότητα. Η Σαουδική Αραβία βρίσκεται σε αξεπέραστη κοινωνική και οικονομική κρίση και είναι αυτή η κρίση που την οδηγεί στην πολιτική αντίδραση. Ο βασιλιάς Φάχντ που συγκρατούσε πάντα τον αραβικό σοβινισμό και αντιστεκόταν στα ρώσικα μέτωπα της Συρίας και του Ιράν, είναι ετοιμοθάνατος και οι διάδοχοί του, με επικεφαλής τον πρίγκηπα Αμπντουλάχ βγάζουν ολοένα και περισσότερο στην επιφάνεια το βαχαμπίτικο φανατισμό και το αντιδυτικό και αντισιμητικό δηλητήριο όλης της αραβικής αντίδρασης. Αυτοί εδώ δεν εκφράζουν τίποτε άλλο από τα συμφέροντα μιας απέραντης μάζας κακομαθημένων, σπάταλων και διεφθαρμένων μεγαλοραντιέρηδων πριγκιπίων, που αποτελούν την άρχουσα τάξη της χώρας, οι οποίοι έχουν επιπλέον εξαγοράσει και διαφθείρει και ρίξει στην τεμπελιά, χάρη στα πετρελαϊκά εισοδήματα, ένα τεράστιο τμήμα λαού. Στη χώρα αυτή δουλεύουν μόνο οι μετανάστες που έχουν έρθει από όλο τον αραβικό και τον ινδικό τρίτο κόσμο. Χάρη σε αυτόν τον παρασιτισμό το σχέδιο των πιο φωτισμένων ηγετών της δυναστείας των Σαούντ να μετατρέψουν τη χώρα σε βιομηχανική αξιοποιώντας τα πετροδολάρια ώστε να ξεφύγει από την ομηρία της πετρελαϊκής γαιοπροσόδου, χοντρικά απέτυχε. Από κει και πέρα η χρεοκοπία της ήταν προδιαγε-

συνέχεια πίσω

ΚΟΚΚΑΛΗΣ-ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ- ΣΑΜΠΟΤΕΡ-ΥΠΕΡΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΒΥΘΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

ρωστημένη αύξηση που οδήγησε στην πτώση, και όχι η ανακούμισή της.

Το ερώτημα είναι γιατί η πτώση είναι τόσο μεγάλη. Η απάντηση είναι ότι κάπου εκεί βρίσκεται η μέση πραγματική αγοραία τιμή των μετοχών, αν πάρουμε υπόψη μας τα σημερινά μέσα κέρδη μιας μετοχής, σε σχέση με την τιμή της, και το αφύσικο ήταν σίγουρα οι 6.300 μονάδες του περασμένου χρόνου.

Όμως η τιμή μιας μετοχής δεν εκφράζει κύρια τα τωρινά της κέρδη, αλλά τα προεξοφλούμενα μελλοντικά. Αν αυτά εκτιμούνται μεγάλα, δηλαδή αν η επιχείρηση προβλέπεται ότι θα δυναμώσει στο μέλλον, η τιμή της μετοχής της δυναμώνει από τώρα. Αν προβλέπεται ότι θα πέσει στο μέλλον, η τιμή της πέφτει από τώρα. Η τιμή εκφράζει τάσεις, και μάλιστα όχι πραγματικές τάσεις, αλλά προβλεπόμενες σύμφωνα με τη μέση συνείδηση των εκατομμυρίων παιχτών της αγοράς, η οποία σήμερα είναι ουσιαστικά παγκόσμια. Η αγοραπωλησία στο χρηματιστήριο είναι πολύ περισσότερο τζόγος από όσο κάθε άλλη αγοραπωλησία αγαθών και αξιών.

Λοιπόν, σήμερα, η παγκόσμια εκτίμηση της αγοράς, ή μάλλον η παγκόσμια μέση συνείδηση των παικτών όλων των χρηματιστηρίων της γης στη δοσμένη μέρα, στιγμή κ.λπ., δίνει στο ελληνικό χρηματιστήριο, ως πούμε το ύψος των 3.400 μονάδων. Βέβαια οι τιμές των επιμέρους μετοχών διαμορφώνονται με έναν πολύ πιο τυχαίο τρόπο, καθώς η σπέκουλα, η ειδική γνώση, οι φήμες και τα άπειρα περιστατικά που διαμορφώνουν την τιμή κάθε μετοχής έρχονται στη γνώση ενός περιορισμένου και πολύ εξειδικευμένου κοινού.

Αυτή όμως η μέση συνείδηση, η μέση εκτίμηση κ.λπ. δεν είναι ένα κυρίως ψυχολογικό γεγονός. Σε γενικές γραμμές αντανακλάει κινήσεις της οικονομικής ζωής της δοσμένης χώρας ή της παγκόσμιας οικονομίας.

Στην περίπτωση του ελληνικού χρηματιστηρίου η γενική πτώση του δεν οφείλεται σε μία προεξόφληση της ύφεσης της παγκόσμιας οικονομίας, αφού τα άλλα πολύ πιο ισχυρά χρη-

ματιστήρια είναι σταθερά ή έχουν τάση ανόδου, αλλά σε μια προεξόφληση της πτώσης ειδικά της ελληνικής οικονομίας. Γι' αυτό και δεν πέφτουν μερικές μετοχές πολύ και άλλες ανεβαίνουν, αλλά όλες ανεξαιρέτως πέφτουν με διαφορετικούς ρυθμούς. Αυτό επιβεβαιώνει την εκτίμηση για μια γενική οικονομική αδυναμία που έχει η παγκόσμια χρηματιστηριακή αγορά για την Ελλάδα. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι δεν αγοράζει κανείς, αλλά μάλλον πουλάει ελληνικές μετοχές.

Το ερώτημα είναι λοιπόν αν αυτή η εκτίμηση, ή έστω αυτός ο ειδικός, ο ξεχωριστός φόβος ή έστω η ανασφάλεια σχετικά με το μέλλον της ελληνικής οικονομίας είναι δικαιολογημένος ή όχι.

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΒΟΥΝΑ

Η απάντηση μας είναι ότι αυτός ο φόβος είναι ολότελα δικαιολογημένος. Ούτε εμείς, ούτε κανένας άλλος μπορεί βέβαια να προβλέψει τι θα κάνουν αύριο οι μετοχές. Προφανώς αν πέσουν πολύ κάποια στιγμή θα σταθεροποιηθούν, ή θα ανέβουν, και ένας νέος άνεμος αισιοδοξίας θα τις ανεβάσει ακόμα πιο πολύ. Επίσης κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τι θα κάνει την επόμενη στιγμή, η παγκόσμια συνείδηση των παιχτών που δεν έχει περισσότερη αλήθεια σε κάθε στιγμή της από το νέο σχήμα που παίρνει διαρκώς ένα σύννεφο. Όμως μακροπρόθεσμα αυτό το ανεβοκατέβασμα και αυτή η μέση συνείδηση δεν μπορούν παρά να ισορροπούν τελικά και να βρίσκουν την αλήθεια τους σε μια αντικειμενική διαπίστωση: ότι ο ελληνικός καπιταλισμός κάτω από το δοσμένο σύστημα της πολιτικής εξουσίας, αλλά και κάτω από τις δοσμένες παγιωμένες σχέσεις στην παραγωγή και στη διανομή, είναι υποχρεωμένος να οδηγείται σε ύφεση, σε ασφυξία και σε κρίση.

Το ελληνικό τραπεζικό βιομηχανικό και εμπορικό κεφάλαιο που είναι στο χρηματιστήριο στενάζει όλο και περισσότερο κάτω από το ασήκωτο βάρος τεσσάρων βουνών.

Το ένα βουνό είναι το αυξανόμενο δημόσιο έλλειμμα που το επιβάλλει η αυξανόμενη γραφειοκρατική υπαλληλική κραιπάλη, διαθορά και τεμπελιά που ακριβαίνει και ξεχαρβαλώνει τις δημόσιες υπηρεσίες και την υποδομή κάθε πα-

ραγωγικής και καταναλωτικής δραστηριότητας, και που εμποδίζει όσο μπορεί την ορθολογικοποίηση της παραγωγής σε κάθε επίπεδο και σε κάθε τομέα.

Το δεύτερο βουνό είναι η ολοένα και πιο δυνατή νέα καγκεμπίτικη ολιγαρχία που σαβδέλλα απομυζά και διαφθείρει το δημόσιο, ενώ κυρίως εγκαθιστά ένα νεοφεουδαρχικό (ούτε καν καπιταλιστικό) μονοπώλιο, σε όλους τους τομείς κλειδιά, και μάλιστα στους πιο προωθημένους τομείς της εθνικής οικονομίας (π.χ. τηλεπικοινωνίες, κατασκευές, βιομηχανίες που προμηθεύουν το στρατό).

Το τρίτο βουνό είναι η ολοένα και αυξανόμενη οικονομία του πολέμου που δεν εκφράζεται καν με πολεμικές κατασκευές που θα πραγματοποιούσε η ίδια η χώρα, αλλά με εισαγωγή σιδηρικών που κοστίζουν τρισεκατομμύρια και βυθίζουν διαρκώς τον προϋπολογισμό, και κλέβουν δυνάμεις από την παραγωγή και από την κατανάλωση του έθνους.

Το τέταρτο και το χειρότερο από όλα τα βουνά είναι το πολύχρονο, αδιάκοπο, συστηματικό και εντεινόμενο τελευταία σαμποτάζ της βιομηχανίας, ιδιαίτερα της βαρείας βιομηχανίας που συνήθως διεξάγεται στο όνομα της υγείας του λαού, ή τι θράσος, της επιβίωσης των εργοστασιακών εργατών, ή στο όνομα της ανάπτυξης των νέων τεχνολογιών, των υπηρεσιών κ.λπ.

Τα τέσσερα αυτά βουνά εμποδίζουν τη σύγχρονη βιομηχανία, τις τράπεζες και το εμπόριο να αναπτυχθούν όσο και το να εκσυγχρονίζονται οι επί μέρους μονάδες στο εσωτερικό τους. Από κάποια στιγμή και πέρα οι φόροι, η γραφειοκρατική διαφθορά, η καθυστέρηση και ματαίωση των επενδύσεων, η έλλειψη υποδομών, η προτίμηση των νεοφεουδαρχών, πνίγουν τα σχετικά πιο προοδευτικά κομμάτια της αστικής τάξης, ενώ ο λαός απελπισμένος και δηλητηριασμένος από τους σοσιαλφασίστες σπεύδει να σωθεί στις φτερούγες των κρατικο-κομματικών συμμοριών.

Οι αστοί αναλυτές δεν μπορούν να καταλάβουν ότι τα τέσσερα βουνά δεν είναι απλά εθνικά ελαττώματα, αλλά εθνικά ελαττώματα οργανωμένα από μια υπερδύναμη και

τους πράκτορες της. Ωστόσο βλέπουν ότι αυτά δυναμώνουν.

ΟΙ ΔΥΤΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ

Το χρηματιστήριο ανέβηκε όταν η διεθνής δυτική αστική τάξη πίστεψε σαν ευρωπαίο τρωσόδουλο Σημίτη. Όμως ο Σημίτης δεν έκανε ποτέ εκείνο που αυτή η τάξη ονομάζει παραγωγική και διοικητική αναδιάρθρωση, και που τόσο την περίμενε μετά τη δεύτερη κυβέρνηση Σημίτη. Το στοίχημα που είχε βάλει και το δείγμα δράσης που περίμενε από το Σημίτη το δυτικό γενικά και το ελληνικό κεφάλαιο ιδιαίτερα, είναι αν θα μπορούσε αυτός να συγκρουστεί με την υπαλληλία των ΔΕΚΟ προχωρώντας σε καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό -με τη μόνη μέθοδο που ξέρει τώρα αυτή η τάξη, την ιδιωτικοποίηση των ΔΕΚΟ. Ο Σημίτης δεν το έκανε και τώρα η αστική τάξη είναι απογοητευμένη. Γι' αυτό πέφτει το χρηματιστήριο κατ' αρχήν.

Μα, πως ο Σημίτης σαν αρχηγός της φαιοκόκκινης αντίδρασης θα συγκρουστεί με την πλατιά βάση της εξουσίας της; Αλλά και πως θα ιδιωτικοποιήσει τις ΔΕΚΟ, αφού τις χρειάζεται για άρμεγμα η νέα τρωσόδουλη ολιγαρχία; Οι μόνοι ιδιώτες που τους επιτρέπει να αγοράζουν το κράτος είναι ακριβώς αυτοί. Αλλά αυτοί δεν έχουν παχύνει τόσο ώστε να το καταπιούν ολόκληρο. Ωσπου να παχύνουν με νέα ληστεία, νέα διαφθορά, νέα σκάνδαλα, οι "διαρθρωτικές" αυτές αλλαγές δεν θα έρχονται, και η Ελλάδα θα αποδεικνύεται ότι είναι αυτό που διαρκώς προσπαθεί να κρύψει, δηλαδή Βαλκάνια. Και Βαλκάνια σημαίνει πάντα, όσο ο τσάρος είναι ζωντανός, ρώσικη επικυριαρχία.

Η φυσική στρατηγική πορεία του ελληνικού χρηματιστηρίου δεν μπορεί παρά να είναι παράλληλη με εκείνη του ρώσικου, όσο στην εξουσία θα βρίσκεται μια συμμορία διπρόσωπων, ληστών και πρακτόρων στην υπηρεσία αυτής της υπερδύναμης.

Η πρώτη επείγουσα διαρθρωτική αλλαγή σ' αυτή τη χώρα είναι λοιπόν η πτώση της κλίμας Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου και η αποδυνάμωση των συμμάχων της, του ΣΥΝ και του Περισσού. Η δεύ-

τερη διαρθρωτική αλλαγή που μόνη της αυτή μπορεί να φέρει και την πρώτη, είναι η κήρυξη πολέμου ενάντια στα τέσσερα βουνά και τα ταξικά τους υποστρώματα, δηλαδή ενάντια στη σάπια γραφειοκρατία, τη νέα τρωσόδουλη ολιγαρχία, τους στρατοκράτες και τους βιομηχανικούς σαμποτέρ.

Αυτές οι διαρθρωτικές αλλαγές δυστυχώς έχουν τόσο πολύ καθυστερήσει που τώρα απαιτούν μια πολιτική επανάσταση, πράγμα που πάνω απ' όλα απεχθάνεται η δυτική χρηματιστηριακή αγορά, δηλαδή οι φορείς και οι αναλυτές της. Πιστεύουμε ότι αυτός ο δείκτης του ΧΑΑ, δεν θα μπορέσει ποτέ να συνέλθει για πολύ. Το χρηματιστήριο και ο κόσμος του δεν μπορούν πια να δώσουν καμία λύση για τη χώρα αυτή. Η δικιά τους τάση είναι διαρκώς να συνδιαλάσσονται και τελικά να υποκύπτουν στους Ιανούς του ανατολικού νεοαυτισμού. Αυτό θα κάνουν και τώρα. Είναι μάλιστα σε θέση να χρηματοδοτούν την Ελλάδα, δηλαδή τις βδέλλες, με άφθονο χρήμα για να μη βυθιστεί το ευρώ και η χαζοχαρούμενη ένωσή τους. Αυτό θα χρειαστεί να το κάνουν μόνο αν τούτη εδώ η καθίζηση συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχιστεί δεν θα έχουμε μόνο μία δυσμενή αντανάκλαση των διεθνών διαθέσεων της αγοράς, δεν θα έχουμε δηλαδή μόνο ένα άσχημο επιχειρηματικό κλίμα, αλλά μια πραγματικότητα, υλικότατη και βαριά επίπτωση αυτής της πτώσης στην ίδια την παραγωγή.

Γιατί μια μεγάλη πτώση θα σημαίνει την καταστροφή όλων εκείνων των παικτών που δανείστηκαν για να παίξουν την ώρα που οι μετοχές ανέβαιναν, και που συνέχισαν να πέφτουν όταν η κλίμα Σημίτη επέτρεψε και πρότρεπε τις Τράπεζες να δίνουν δάνεια, και τους παίκτες να παίζουν με δανεικά για να μην πέφτουν κι άλλο οι μετοχές ως τις εκλογές. Μια αδυναμία των παικτών να επιστρέψουν εμπρόθεσμα τα χρήματα στις Τράπεζες θα βαρύνει και τους τρέχοντες λογαριασμούς των τραπεζών, και θα τις υποχρεώσει τουλάχιστον να υψώσουν τα δανειστικά επιτόκια τους, δίνοντας ένα χτύπημα στις

συνέχεια στη σελ. 6

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

γραμμένη και επιταχύνθηκε από τις δαπάνες του δίκαιου κατά τα άλλα πολέμου της με το Ιράκ. Είναι φυσικό λοιπόν η μόνη λύση γι' αυτή την παρακμή να είναι η αύξηση της τιμής του πετρελαίου, δηλαδή η αποθέωση του γαιοκτήμονα του πετρελαίου που η ιδεολογία του είναι η εδαφική επέκταση, η ληστεία και ο πόλεμος.

Με λίγα λόγια η Σαουδική Αραβία, ακολουθεί το φασιστικό μέτωπο των τριών, ακριβώς γιατί έχει μπει στην παρακμή της. Αυτό σε ένα βαθμό ισχύει για τα Αραβικά Εμιράτα. Παντού εδώ κερδίζει η ισλαμοφασιστική καθυστέρηση και είναι αυτή που αδράχνει ολόένα και περισσότερο τη φτωχολογία και πιέζει σε όλο και πιο αντιδραστικούς πολιτικούς δρόμους τις σχετικά πιο προοδευτικές ή ταλαντευόμενες φράξιες της δημοκρατικής τριτοκοσμικής γραμμής του αραβικού κόσμου. Στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ σήμερα δεν συμπυκνώνεται η προοδευτική πλευρά του αραβικού αντιϊμπεριαλιστικού εθνικισμού, αλλά η παρακμιακή επιθετική λύσσα των ραντιέρηδων του πετρελαίου.

Σημαίνουν λοιπόν τα παραπάνω ότι η Σαουδική Αραβία άλλαξε στρατόπεδο ή έστω ότι πάμε ολοταχώς για 40 δολάρια το βαρέλι και μια πετρελαϊκή σπύδα και παγκόσμια οικονομική κρίση τύπου 1973;

Τέτοιες διεργασίες δεν ολοκληρώνονται τόσο εύκολα γιατί με νομοτελειώδη τρόπο νομίζουμε ότι εκδηλώνονται παράλληλα και οι αντίστροφες τάσεις.

ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΟΠΕΣ ΤΑΣΕΙΣ

Πιο ειδικά. Οι πετρελαιοπαραγωγές χώρες έχουν βγάλει ένα συμπέρασμα από την πίεση στις τιμές που άσκησαν στα 1973. Ότι δηλαδή η άνοδος των τιμών πέρα από ένα ορισμένο όριο μπορεί μεν να τις γεμίζει λεφτά για ένα διάστημα, αλλά η ίδια η αύξηση από μια εσωτερική αναγκαιότητα οδηγεί μακροπρόθεσμα τις τιμές σε καθίζηση. Αυτό βασικά από δύο πλευρές: Από τη μια οι βιομηχανικές χώρες που καταναλώνουν ενέργεια ανακαλύπτουν τεχνικές παραγωγής που απαιτούν μικρότερη κατανάλωση ενέργειας, δηλαδή μειώνουν τη ζήτηση. Αυτή η μείωση επιταχύνεται δραματικά εξ αιτίας της ίδιας της παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης δηλαδή της μείωσης της παραγωγής που προκαλεί η πέρα από ένα όριο αύξηση των τιμών. Από την άλλη οι καταναλωτριες χώρες χρησιμοποιούν άλλες ενεργειακές πηγές (πχ πυρηνική, υδροηλεκτρική) που ήταν ασύμφωρες όσο οι τιμές του πετρελαίου ήταν κανονικές ή αρχίζουν να αξιοποιούν πετρελαϊκά κοιτάσματα που επίσης ήταν ασύμφωρα όσο ήταν χαμηλές οι τιμές, ενώ παράλληλα δυναμώνουν οι έρευνες για την ανακάλυψη νέων κοιτασμάτων, ώστε τελικά αυξάνεται η προσφορά. Αυτό είναι για παράδειγμα το αίτιο που έφερε ξαφνικά στο προσκήνιο τόσο ισχυρές δύο νέες πετρελαιοπαραγωγές χώρες στην ευρωπαϊκή ήπειρο μετά την κρίση του '73, την Αγγλία και την Νορβηγία.

Έρχεται έτσι μια στιγμή που η αυξημένη προσφορά πετρελαίου αντισταθμίζει την όλο και πιο χαμηλωμένη ζήτηση. Αυτή η νέα αυξημένη προσφορά οδηγεί για αδρανειακούς λόγους την τιμή του πετρελαίου για μια ολόκληρη περίοδο σε επίπεδα ακόμη και χαμηλότερα της προηγούμενης, πριν τις αυξήσεις των τιμών, περιόδου ισορροπίας. Σε μια τέτοια περίοδο

είναι φυσικό να αποσαθρώνεται το μέτωπο των πετρελαιοπαραγωγών χωρών, η προσφορά να δυναμώνει παραπέρα καθώς αυτές οι χώρες επιχειρούν να καλύψουν τις ήδη αυξημένες ανάγκες τους από την "πλούσια εποχή τους" και οι τιμές να καταρρέουν βυθίζοντας τους ραντιέρηδες του πετρελαίου σε κρίση.

Σε ότι αφορά ειδικά τη Σαουδική Αραβία, αυτή δέχεται επιπλέον πλήγματα από μια τέτοια εξέλιξη σε σχέση με τους υπόλοιπους πετρελαιο-ραντιέρηδες του τρίτου κόσμου, καθώς η άρχουσα τάξη της και το ίδιο το κράτος έχουν επενδύσει σε κεφαλαϊκούς τίτλους του βορρά ένα μεγάλο μέρος από τα πετρελαϊκά τους κέρδη. Μια καθολική κρίση στο βορρά αντεπιστρέφει λοιπόν και με άμεσο τρόπο στους πιο πλούσιους του πετρελαϊκού νότου.

Αυτές είναι οι αντίρροπες τάσεις που αρχίζουν να γεννιούνται αυτόματα από τη στιγμή που αρχίζουν οι πετρελαϊκές τιμές να ανεβαίνουν. Όμως αυτές οι τάσεις εκδηλώνονται άναρχα και μακροπρόθεσμα την ώρα που η άνοδος είναι λίγο πολύ οργανωμένη από μια διεθνή συνεννόηση σαν κι αυτή του ΟΠΕΚ. Έτσι η γενική μορφή που παίρνουν για μια πρώτη περίοδο οι δύο αντίρροπες τάσεις είναι η ανισορροπία οπότε στην κύρια πλευρά η οικονομική αστάθεια ή και η κρίση σε διεθνές επίπεδο.

Πιστεύουμε ότι αυτή η αστάθεια και η κρίση που αν προχωρήσει θα χτυπήσει κύρια τη Δύση είναι τμήμα και μάλιστα κεντρικό τμήμα της ρωσοκινεζικής σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής επίθεσης η οποία προφανώς είναι σε θέση να συντονίζει όλο εκείνο το πολιτικό έδαφος το οποίο επιτρέπει αποτελεσματική δράση στο μικροφασίστα Σαβέζ.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Εννοείται ότι μια αύξηση των τιμών του πετρελαίου τον πρώτο που ωφελεί άμεσα είναι την ίδια τη Ρωσία ακόμα περισσότερο μάλιστα που το πετρέλαιο σέρνει πίσω του τις τιμές του φυσικού αερίου και που η Ευρώπη είναι όλο και πιο εξαρτημένη από το ρώσικο φυσικό αέριο (έχει αυξηθεί μόνο μέσα στο 1999 κατά 6,3% την κατανάλωση φυσικού αερίου την ώρα που έχει μειώσει την κατανάλωση του άνθρακα κατά 3% και του πετρελαίου κατά 1,6%).

Πολύ βραχυπρόθεσμα ωστόσο υπάρχει ένα όριο στην πίεση που θα ήθελαν τώρα να ασκήσουν οι ανατολικοί νεοναζί στη Δύση και πιο ειδικά στις ΗΠΑ. Αυτό το όριο είναι η ζωτική ανάγκη τους εκλεγεί στις ΗΠΑ ο φίλος τους Γκορ και να αποτραπεί πάσει θυσία η άνοδος του Μπους. Το κύριο πολιτικό όπλο του δί-δυμου Γκορ - Κλίντον σ' αυτές τις εκλογές είναι το αμερικάνικο οικονομικό μπουμ της δεύτερης θητείας Κλίντον. Αυτό δεν πρέπει να διαταραχθεί με τίποτα ως το Νοέμβρη, πόσο μάλλον που τελευταία η αμερικάνικη οικονομία έχει μπει σε μια εύθραυστη εποχή υπερθέρμανσης και ενώ καιροφυλακτεί μια πελώρια χρηματιστηριακή φούσκα. Ιδιαίτερα αν μια οικονομική ύφεση των ΗΠΑ ξεκινήσει από το πετρέλαιο, τότε θα ενισχυθεί αφάνταστα η θέση των ρεμπουμπλικάνων που κατηγορούν τον Κλίντον για εγκατάλειψη βασικών εξωτερικών ερεισμάτων των ΗΠΑ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Κλίντον πιέζει και εκλιπαρεί σταθερά τη Σαουδική Αραβία να αυξήσει την παραγωγή της για να πέσουν επειγόντως

οι τιμές.

Η Σαουδική Αραβία σε απάντηση στέλνει διπλωματικά μηνύματα στον Κλίντον να πιέσει το Ισραήλ για μια υποχώρηση στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ. Αλλά είναι γεγονός ότι ο Κλίντον έχει πιέσει - και όχι μόνο για το πετρέλαιο - στο μάλιστα του Ισραήλ. Μια παραπέρα πίεση θα είχε σαν αποτέλεσμα να χαθεί για τις ΗΠΑ το Ισραήλ. Βέβαια ούτε η Σ. Αραβία μπορεί επ' άπειρον να πιέζει τις ΗΠΑ γιατί στηρίζεται σ' αυτές για την άμυνά της από το τραμπούκικο δίδυμο Ιράν - Ιράκ που απειλεί να Κυριαρχήσει στον κόλπο.

Μπορούμε λοιπόν να περιμένουμε ότι οι τρεις σκληροί του ΟΠΕΚ και η Ρωσία θα θελήσουν να πετύχουν στη νέα συνέλευση του ΟΠΕΚ το Σεπτέμβρη, που θα αποφασίσει τα νέα βήματα σχετικά με την παραγωγή, μια ρύθμιση τέτοια που να επιτρέπει τη συνέχιση της πίεσης στη Δύση δίχως όμως τη τιμή του αργού να ξεπεράσει βραχυπρόθεσμα τα 35 δολάρια το βαρέλι.

Αυτά νομίζουμε ισχύουν σε ότι αφορά την πολιτική και τις προθέσεις. Όμως η οικονομική και πολιτική ζωή έχει τους δικούς της πολύπλοκους νόμους. Ειδικά σε ότι αφορά το πετρέλαιο οι πραγματικές σχέσεις προσφοράς και ζήτησης είναι το πιο σκοτεινό πράγμα που υπάρχει. Ένας ειδικός που τσιτάρει η Monde της 27-28 Αυγούστου λέει: "Η αλήθεια είναι ότι αυτή η βιομηχανία (η πετρελαϊκή) των 150 των 150 χρόνων είναι πάντα ανίκανη να παράγει έναν αξιόπιστο αριθμό για την καθημερινή διακύμανση του επιπέδου της προσφοράς, της ζήτησης και των αποθεμάτων. Το μόνο που ξέρουμε χάρη στους ασφαλιστές και με καθυστέρηση πολλών εβδομάδων είναι ο αριθμός των των τάνκερ στη θάλασσα..".

Αυτό σημαίνει ότι τα ποσά παραγωγής που θα αποφασίζουν οι μαθητευόμενοι μάγοι του ΟΠΕΚ και όσοι άλλοι παραγωγοί, θα έχουν επιπτώσεις που και στο πιο κοντινό επίπεδο είναι αδύνατο να μετρηθούν, πόσο μάλλον μακροπρόθεσμα όπου το μόνο που ξέρουμε είναι οι γενικές τάσεις. Ας περιμένουμε λοιπόν τη σύνθεση αυτών των τάσεων στην πράξη.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 4

επενδύσεις, αλλά και καθυστερώντας την ένταξη της δραχμής στην ΟΝΕ.

Πέρα από αυτό, και αν ακόμα η πτώση δεν πάρει τέτοιες εφιαλτικές διαστάσεις, θα υπάρχουν δύο συνέπειες. Η μία είναι ότι με την απότομη οικονομική απώλεια τόσων εκατοντάδων χιλιάδων κατόχων μετοχών θα χτυπηθεί και η κατανάλωσή τους. Μια τέτοια πτώση θα χτυπήσει όλη τη λιανική αγορά, την αγορά γης και κατοικίας και τις αντίστοιχες βιομηχανίες. Αυτό θα σημαίνει περιορισμό παραγωγής, απολύσεις, δυνάμωμα της ανεργίας, μεγαλύτερη πτώση της κατανάλωσης και της παραγωγής. Μια άλλη συνέπεια, πιο άμεση, μιας συνεχιζόμενης χρηματιστηριακής κρίσης είναι ότι θα μειώνονται τα κρατικά έσοδα που προκύπτουν από την αφαίρεση ενός τοις χιλίοις του διακινούμενου ποσού από κάθε χρηματιστηριακή συναλλαγή. Η πτώση της τιμής των μετοχών μειώνει τελικά και τον αριθμό και τον όγκο των συναλλαγών. Ήδη η κυβέρνηση έχει πέσει έξω πολλές εκατοντάδες δις στα σχέδια της για την κάλυψη των κρατικών εσόδων από αυτή τη δουλειά. Όμως μια γενική ύφεση στην οικονομία θα δώσει ένα βαθύτερο χτύπημα στα φορολογικά έσοδα του κράτους από τις επιχειρήσεις και τα φυσικά πρόσωπα, πράγμα που θα δυναμώσει παραπέρα το έλλειμμα μαμούθ, τον κρατικό δανεισμό, τα επιτόκια, και τελικά πάλι θα μας απομακρύνει από την Ευρωπαϊκή Ένωση με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

ΤΟ ΟΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΥΣ ΣΗΜΕΡΑ

Αυτά τα ενδεχόμενα μιας βαθιάς αυτοτροφοδοτούμενης κρίσης, πιστεύουμε πάντως ότι αποτελούν όριο για τους ρωσόδουλους, ακριβώς για τις πολιτικές τους επιπτώσεις. Η κλίκα Σημίτη δεν έχει απόλυτη ηγεμονία στο ΠΑΣΟΚ, και ακόμα λιγότερο η καραμανλική κλίκα στη ΝΔ. Αυτή είναι μια λεπτή εποχή. Ο Σημίτης πρέπει να γεμίσει κνίτες το ΠΑΣΟΚ, και ο Καραμανλής να διώξει τη Μπακογιάννη. Μια οικονομική κρίση θα δώσει ρόλο σε όλες τις αντιπολιτεύσεις, δηλαδή θα γίνει αμέσως πολιτική.

Γι' αυτό νομίζουμε ότι και εδώ η πολιτική θα παίξει τον κυρίαρχο ρόλο της, και η κλίκα θα κάνει ότι μπορεί για να εμποδίσει μια καταράκιλα παραβιάζοντας κάθε δημοσιονομική αρχή, κάθε αρχή αυτοτέλειας των ΔΕΚΟ, κάθε ευρωπαϊκό κανονισμό δίχως βέβαια να παίξει το κεφάλι της. Το πολύ να φάει, και θα το κάνει ευχαρίστως το κούφιο κεφαλάκι του Παπαντωνίου. Αυτή είναι η δύναμη του καθεστώτος που έχουν οικοδομήσει οι ρωσόδουλοι. Μόνο μια βαθιά και απότομη κρίση μπορεί να τους αιφνιδιάσει. Αλλά αυτοί είναι γενικά σε θέση να ελέγχουν τις απότομες κρίσεις. Αυτό έκαναν και στις εκλογές και αν χρειαστεί θα το κάνουν ξανά.

Για την Ελλάδα αυτοί έχουν διαλέξει το δρόμο του αργού θανάτου, της οξείωσης, της σταδιακής αποσύνθεσης, της καχεξίας.

Αυτό είναι το χειρότερο και το δυσκολότερο να αντιμετωπιστεί. Οι επαναστατικές και δημοκρατικές δυνάμεις χρειάζονται σε τέτοιες περιπτώσεις ταυτόχρονα δύναμη και αντοχή. Όμως δεν υπάρχει καμία απόλυτα ευθύγραμμη διαδικασία θανάτου. Ποτέ δεν υπήρξε. Τα ποιοτικά άλματα είναι νομοτελειώδη. Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς οπωσδήποτε θα σκοντάφτει και κάθε τόσο θα ξεσκεπάζεται, οπωσδήποτε θα μας δίνει την ευκαιρία να δυναμώσουμε για να το αντιμετωπίσουμε όλο και πιο αποτελεσματικά. Ήδη αρκετοί δημοκρατικοί άνθρωποι αρχίζουν να συνέρχονται από την απάτη Σημίτη. Στην πραγματικότητα εκείνο που μένει είναι η αύξηση της δικιάς μας πρακτικής οργανωτικής και πολιτικής δύναμης.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΕΥΒΟΙΑ:

Χτύπημα στα Τσιμέντα Χαλκίδας και το εργοστάσιο Σόγιας

Σε νέα επίθεση πέρασε το μπλοκ του βιομηχανικού σαμποτάζ στη χώρα μας. Αυτή τη φορά ο στόχος είναι τα Τσιμέντα Χαλκίδας και η εταιρεία ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ στην Εύβοια.

Τα Τσιμέντα Χαλκίδας, που ανήκουν στον όμιλο της ΑΓΕΤ απασχολούν 730 εργαζόμενους, παράγουν το 15% περίπου της ελληνικής παραγωγής τσιμέντου και την μισή, από αυτήν την ποσότητα, την εξάγουν στη διεθνή αγορά. Η ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ απασχολεί 150 εργαζόμενους, παράγει και επεξεργάζεται προϊόντα σόγιας και δημητριακών. Οι δύο αυτές βιομηχανίες είναι από τις ελάχιστες που έχουν πια απομείνει στην Εύβοια και αποτελούν σημαντικές πηγές εισοδήματος για μια περιοχή που έχει από τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας στη χώρα μας, ιδιαίτερα μετά από το κλείσιμο του Σκαλιστήρι, και την ερήμωση που ακολούθησε της βόρειας Εύβοιας, και η οποία απασχολούσε περί τους 5000 εργαζόμενους.

Η επίθεση στα Τσιμέντα ξεκίνησε με απόφαση του νομάρχη Εύβοιας Παπανδρέου. "Αποφασίζουμε την προσωρινή διακοπή των κλιβάνων της Γ' και Δ' μονάδος για διάστημα 30 ημερών, ήτοι από 3-8-2000 έως και 1-9-2000 της βιομηχανίας "ΤΣΙΜΕΝΤΑ ΧΑΛΚΙΔΑΣ" Α.Ε. διότι λειτουργεί μη τηρώντας τους όρους..." (Αρ. Πρωτ.: Οικ.1230/Φ14/664, Ν.Α ΕΥΒΟΙΑΣ, 27-7). Το έγγραφο αυτό κοινοποιείται μεταξύ άλλων και στο ΥΠΕΧΩΔΕ.

Έτσι "η Νομαρχία Εύβοιας επέβαλε επίσης στα Τσιμέντα Χαλκίδας πρόστιμο. Σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες, ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτης, ύστερα από εισήγηση της νομαρχίας, επέβαλε στην εταιρεία πρόστιμο 50 εκατ. δρχ." (ΤΟ ΒΗΜΑ, 6-8). Μπροστά σε αυτή την κατάσταση και καθώς οι υπάλληλοι της νομαρχίας πήγαν να εκτελέσουν την απόφαση αυτή, οι εργαζόμενοι αντέδρασαν με αποτέλεσμα να κλείσουν οι δύο μονάδες για δύο μόνο μέρες. Σύμφωνα με την ανακοίνωση των εργαζομένων: "Με το πιο πάνω σκεπτικό το ΔΣ του Σωματείου μας με ομόφωνη απόφαση του είναι κάθετα αντίθετο με οποιαδήποτε απόφαση για αναστολή της άδειας λειτουργίας του εργοστασίου ή τμημάτων του προσωρινή ή οριστική (εύκολα η προσωρινή γίνεται οριστική) και θα αγωνιστούμε με κάθε τρόπο και μέσο να μην εφαρμοστεί, γιατί μια τέτοια απόφαση στρέφεται ευθέως κατά των εργαζομένων..." (από την ανακοίνωση των εργαζομένων προς το νομάρχη, αρ. πρωτ. 41, 27-7). Ενάντια στην απόφαση του νομάρχη για

το κλείσιμο των μονάδων έκανε προσφυγή η διοίκηση των Τσιμέντων στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Η υπόθεση εκδικάστηκε στις 23 Αυγούστου. Όπως ήταν φυσικά αναμενόμενο το ΣτΕ δίκαιωσε το νομάρχη και απέρριψε την προσφυγή της εταιρείας. Γράφει η *Ελευθεροτυπία*, 24-8: "Απόφαση του ΣτΕ "διατάσσει" το κλείσιμο της τσιμεντοβιομηχανίας για λόγους που έχουν να κάνουν με την προστασία του περιβάλλοντος...". Πως φτάσαμε όμως στην απόφαση αυτή του νομάρχη και δημιουργήθηκε αυτή η ενορχηστρωμένη εκστρατεία; Το αντιβιομηχανικό μπλοκ επικαλέστηκε, όπως είδαμε παραπάνω, λόγους προστασίας του περιβάλλοντος κάτι που είναι συνηθισμένος λόγος για το κλείσιμο μιας επιχείρησης. Το κλίμα το έφτιαξε ένας σύλλογος προστασίας περιβάλλοντος από την μόλυνση, ο οποίος αποτελείται από κατοίκους της Χαλκίδας που μένουν σε μια περιοχή απέναντι από το εργοστάσιο. Όπως εύκολα θα μπορούσε να συμπεράνει ο τακτικός αναγνώστης της *Νέας Ανατολής* ο σύλλογος αυτός καθοδηγείται από το ψευδοΚΚΕ. Πρέπει να τονίσουμε ότι όταν οι κάτοικοι αυτοί επέλεξαν σαν τόπο διαμονής τους εκείνη την τοποθεσία το πρόβλημα της σκόνης από το εργοστάσιο που προϋπήρχε ήταν ιδιαίτερα έντονο και καμιά σχέση δεν έχει με τη σημερινή κατάσταση κατά την οποία η σκόνη είναι πολύ λίγη. Άρα έκαναν την επιλογή τους, προφανώς λόγω χαμηλού κόστους κατοικίας, έχοντας επίγνωση του προβλήματος που υπήρχε οπότε είναι υποκριτικό τουλάχιστον να ζητά κανείς να κλείσει το εργοστάσιο για να προστατευτεί από τη σκόνη του και όχι, αν ήταν έτσι τα πράγματα, να ζητάει αποζημίωση από το κράτος για να μεταφέρει το σπίτι του. Έτσι λοιπόν όλο το μπλοκ του αντιβιομηχανικού μεσαίωνα είναι παραταγμένο σε θέση μάχης με τα νύχια ακονισμένα και έτοιμα να κατασπαράξει ένα ακόμη εργοστάσιο από τα ελάχιστα εργοστάσια βαριάς βιομηχανίας που έχουν απομείνει στη χώρα. Η απόφαση του ΣτΕ αν και εκ πρώτης όψης φαίνεται χωρίς ουσιαστικό νόημα, γιατί στο μεταξύ ο νομάρχης κάτω από την πίεση των εργαζομένων και κάποιες υποσχέσεις της εταιρείας για καλύτερη αντιμετώπιση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων από τη λειτουργία του εργοστασίου, ανακάλεσε την απόφαση για το κλείσιμο των μονάδων, έχει εν τούτοις καθοριστική σημασία γιατί δημιουργεί ένα νομικό προηγούμενο.

Αυτήν την απόφαση στη συνέχεια θα την εκμεταλλευθεί το μπλοκ της καταστροφής της βιομηχανίας για να κλείσει το εργοστάσιο.

ΣΤΗ "ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ"

Στο εργοστάσιο της ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ χτύπησε η βαθιά αντιδραστική οργάνωση της Γκρήνις. Με μια επιχείρηση που διοργάνωσε, μερικά μέλη της αλυσοδέθηκαν για μερικές ώρες στην πύλη εξόδου του εργοστασίου εμποδίζοντας έτσι την κυκλοφορία των προϊόντων του εργοστασίου προς την κατανάλωση. Αυτή η οργάνωση διαμαρτυρήθηκε για την εισαγωγή "μεταλλαγμένων" προϊόντων από την ΣΟΓΙΑ ΕΛΛΑΣ, ανησυχώντας δήθεν για την υγεία του λαού. Όπως όμως μας είπαν οι εργαζόμενοι όταν

κλιμάκιο της ΟΑΚΚΕ τους επισκέφτηκε, η Γκρήνις δεν είχε τη δυνατότητα να πάρει δείγματα από τους εισαγόμενους σπόρους για να τους αναλύσει, οπότε το επιχείρημά της αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ψεύτικο. Έτσι είχε κάνει και στη γειτονική ΛΑΡΚΟ με τη σκουριά. Τότε οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ την είχαν πετάξει στη θάλασσα. Στην πραγματικότητα η Γκρήνις δεν ήθελε σώνει και καλά τη συγκεκριμένη στιγμή να κλείσει το εργοστάσιο, αλλά ήθελε να δημιουργήσει ένα θόρυβο για το μέλλον. Επίσης ήθελε να κάνει θόρυβο για τους γενετικά τροποποιημένους σπόρους (με επιθυμητές ιδιότητες)-τους οποίους αυτή αποκαλεί με το κακόηχο όνομα "μεταλλαγμένα"-μέσα σε ένα γενικότερο πλαίσιο διαμαρ-

τυρίας για να μην εισάγονται και χρησιμοποιούνται τέτοιου είδους προϊόντα στην Ελλάδα αξιοποιώντας την ευρωπαϊκή φοβία στο ζήτημα. (Σε αντίθεση με τον υπόλοιπο πλανήτη που τα χρησιμοποιεί σε μεγάλη έκταση).

Είναι καθήκον των εργαζομένων στα εργοστάσια αυτά, των εργαζομένων σε κάθε βιομηχανία της χώρας, κάθε δημοκράτη και πατριώτη που θέλει την προκοπή αυτού του λαού και αυτού του τόπου να αντισταθεί στο σύγχρονο αντιβιομηχανικό μεσαίωνα και τους σαμποταριστές της βιομηχανίας. Σε όλους αυτούς που οδηγούν τον εργαζόμενο λαό στην ανεργία, την πείνα και την ανέχεια και τη χώρα στην καταστροφή και στα νύχια της ρώσικης υπερδύναμης.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΙΝΕΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Η ιστορία της διοργάνωσης της Διάσκεψης των 20 χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Διακυβερνητικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας στην οποία η Ελλάδα έχει τη Γραμματεία και η Ρωσία την προεδρία είναι πολύ ενδιαφέρουσα και διδακτική τόσο για το χαρακτήρα του υπουργού Παιδείας Ευθυμίου, όσο και ακόμη περισσότερο για το χαρακτήρα της ίδιας της κυβέρνησης.

Η Διακυβερνητική Συνέλευση Ορθοδοξίας ιδρύθηκε το 1993 με πρωτοβουλία Ελληνικού Κοινοβουλίου και σ' αυτή συμμετέχουν μεταξύ άλλων τα κράτη του πρώην "υπαρκτού σοσιαλισμού". Είναι από τα όργανα αυτά που στήθηκαν για να ανοίγουν το δρόμο στην πολιτική του "ορθόδοξου" τόξου με πρωτεργάτη την Ελλάδα, τη βιτρίνα της Ρωσίας στα Βαλκάνια και την Ευρώπη. Γενικός Γραμματέας της Συνέλευσης είναι ο Παπαθεμελής εκφραστής της σοβινιστικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ και αναπληρωτής ο Κατσαρός εκφραστής της σοβινιστικής ομάδας της ΝΔ αντίστοιχα.

Ο Παπαθεμελής είχε προγραμματίσει από το Μάιο του 2000 σε συνεννόηση με τον Ευθυμίου μία συνάντηση της Διακυβερνητικής τον Σεπτέμβριο στην Ορθόδοξη Ακαδημία Κρήτης με θέμα την εκκλησιαστική εκπαίδευση στα σχολεία. Ωστόσο, την 1η Αυγούστου ο Ευθυμίου έστειλε μία επιστολή στον Παπαθεμελή όπου του ανακοίνωνε ότι ο ίδιος δεν επιθυμούσε να μετέχει στη Συνέλευση και ότι το υπουργείο Παιδείας δεν θα κάλυπτε τα έξοδα της διοργάνωσης, επειδή "δεν επαρκεί ο χρόνος

προετοιμασίας" και "θα έπρεπε να διευρυνθεί η ατζέντα των θεμάτων". Αυτή ήταν μία ωμή επίθεση στη γραμματεία της Συνέλευσης δηλ. τους σοβινιστές Παπαθεμελή-Κρητικό που είχαν αναλάβει τη διοργάνωση της συνάντησης. Ο Παπαθεμελής απάντησε με μία εχθρική επιστολή στον Ευθυμίου και ο Κρητικός κατάθεσε επερώτηση στη Βουλή, όπου αποδίδει την ενέργεια αυτή του υπουργού σε απόπειρα "αποδυνάμωσης της Ορθοδοξίας στην Ευρώπη", αλλά και στο "εσωκομματικό ξεκαθάρισμα σε επίπεδο προσώπων στο ΠΑΣΟΚ". Επισημαίνει επίσης τον κίνδυνο να χάσει η Ελλάδα, ύστερα απ' αυτό, τη Γραμματεία της Συνέλευσης. Ο Κρητικός βασικά εξηγεί την προβοκάτσια Ευθυμίου με το σκεπτικό ότι τα αποτελέσματα των εργασιών της Συνέλευσης θα ενίσχυαν τη θέση της ελληνικής Εκκλησίας για τα Θρησκευτικά. Αλλά, αυτό από μόνο του δεν μπορεί καθόλου να εξηγήσει γιατί ο Ευθυμίου σε συνεννόηση προφανώς με το Σημίτη εκθέτει τη χώρα σε 20 "ομόδοξα" βαλκανικά και ευρωπαϊκά κράτη. Το αποτέλεσμα της άρνησης Ευθυμίου διαφωτίζει πολύ περισσότερο τους σκοπούς του. **Τη διοργάνωση της Διάσκεψης θα αναλάβει τώρα η ίδια η Ρωσία!** Οι Σημίτης-Ευθυμίου έδωσαν ένα άμεσο χτύπημα στους σοβινιστές υπολογίζοντας ότι αμέσως πιο κάτω έτοιμη να αναλάβει τα ηνία ήταν το αφεντικό, η νεοτσαρική υπερδύναμη. Με αυτόν τον τρόπο έδωσαν άλλο ένα δίαυλο στη σοσιαλμπερλιαστική Ρωσία για να ασκεί τις πιέσεις της και να προωθεί τις συμμαχίες της. Τέτοιας φύσης είναι όλα τα χτυπήματα που δίνει η συμμορία Σημίτη στην Εκκλησία. Έχουν σα

Ο ΓΚΕΟΡΓΚΙΕΦΣΚΙ ΞΕΣΚΕΠΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑΡΚΩΣ

Όπως γράφει η Ελευθεροτυπία στις 10/8, ο πρωθυπουργός της Δημοκρατίας της Μακεδονίας Λ. Γκεοργκίεφσκι συζήτησε στην Κέρκυρα -όπου και παραθέρισε με τον Γ. Παπανδρέου μεταξύ άλλων και για το όνομα της χώρας. Ο Γκεοργκίεφσκι "αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να έχει λήξει η διαπραγμάτευση μέχρι το τέλος του χρόνου".

Η ηγεσία Γκεοργκίεφσκι είναι πρόθυμη να πουλήσει το όνομα των Μακεδόνων για να τα βρει με τον ελληνικό σοσιαλισμό. Ένα πρώτο βήμα προς αυτή την

κατεύθυνση είναι η δήλωση του (Ελευθεροτυπία, 23/8) "ότι η κυβέρνηση του δεν θα αντιταχθεί σε μια ομοφωνή απόφαση της Ιεράς Συνόδου να δοθεί στη μακεδονική Εκκλησία η ονομασία Αρχιεπισκοπή της Οχρίδας (σ.σ. αντί του σημερινού Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία της Μακεδονίας)".

Την ίδια στιγμή τα μέλη της ομάδας του βόλει της Δημ. της Μακεδονίας που είχε προσκληθεί στη χώρα μας, υποχρεώθηκαν να βγάλουν τις αθλητικές μπλούζες τους επειδή αναγραφόταν σ'

αυτές το όνομα της χώρας τους και γιουχαϊστηκαν από την εξέδρα.

Ένας άλλος καρπός της συνάντησης των δύο ρωσόδουλων έχει να κάνει με τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Βραχυπρόθεσμος στόχος των Ρώσων είναι τώρα το πάγωμα του Κυπριακού και τα παιχνίδια της διαίρεσης του νησιού. Ο Γκεοργκίεφσκι σε αρμονική σύμπλευση με αυτή τη γραμμή ξεκίνησε, σε συνεργασία με το σοβινιστικό αλβανικό κόμμα DPA, τη σταδιακή αναγνώριση του ψευδοκράτους.

Έτσι πρόσφατα Τέτοβο και Μόρφου αδελοποιήθηκαν ενώ στη Στρούγκα ιδρύθηκε πολιτιστικός και τουριστικός σύλλογος Μακεδόνων - Τουρκοκυπρίων, χωρίς την παραμικρή αντίδραση εκ μέρους της κυβέρνησης της Δημ. της Μακεδονίας (Ελευθεροτυπία, 25/8).

Αυτή η στάση του Γκεοργκίεφσκι ήδη προκαλεί τεράστιες αντιστάσεις στον πραγματικό εθνικισμό του VMRO που ο ίδιος είχε ερεθίσει και καλλιεργήσει πριν χρόνια για να υπονομεύσει τον Κλιγκόροφ. Έτσι, τελευταία, 8

βουλευτές έφυγαν από το VMRO για να σχηματίσουν ανεξάρτητη τάση καταγγέλλοντας την πολιτική του Γκεοργκίεφσκι. Σαν απάντηση για να σταματήσει αυτό το ρεύμα, ο Γκεοργκίεφσκι έβαλε τους τραμπούκους του να χτυπήσουν τους βουλευτές που θα αποχωρούσαν καθώς και τον αρχηγό της τάσης αυτής.

Η πολιτική κρίση στη Δημ. της Μακεδονίας θα βαθύνει. Το πρόβλημα είναι ότι ο μακεδονικός εθνικισμός βλέπει σαν κύριο εχθρό την Αλβανία, και, όλο και περισσότερο, τη Δύση, αλλά σχεδόν καθόλου τη Ρωσία που ξέρει να προβοκάρει, να χτυπάει και να κρύβεται.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΣΣΟΒΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥΣ

Ρεπορτάζ σέρβου δημοσιογράφου

Ο σέρβος δημοσιογράφος Μιροσλάβ Φιλίποβιτς συνελήφθη το Μάη του 2000 στο διαμέρισμά του από πράκτορες των σέρβικων μυστικών υπηρεσιών και καταδικάστηκε σε 7 χρόνια φυλάκιση με τις κατηγορίες της "κατασκοπίας" και "διάδοσης ψευδών ειδήσεων" (Μοντ, 13-14/8). Το "έγκλημά" του ήταν ότι αποκάλυψε τα εγκλήματα του σέρβικου στρατού στον πόλεμο του Κόσοβο, εγκλήματα που αναγνωρίζονται ακόμη και από σέρβους αξιωματικούς.

Η υγεία του δημοσιογράφου που υποφέρει από καρδιακά προβλήματα έχει χειροτερέψει τις τελευταίες μέρες, ενώ δεν του επιτρέπεται η παραμονή σε νοσοκομείο. Οι "Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα" απαιτούν από το σέρβικο κράτος την παροχή ουσιαστικής περίθαλψης στον Μ. Φιλίποβιτς και η "Διεθνής Ομοσπονδία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων" την αποφυλάκιση και απαλλαγή του από κάθε κατηγορία.

Στο άρθρο του με τίτλο "Οι

σέρβοι αξιωματικοί αναβιώνουν τις σφαγές" που δημοσιεύτηκε λίγο πριν τη σύλληψή του στο "Le Courier des Balkans" αναφέρει ότι ανώτατοι σέρβοι αξιωματικοί μιλούν για πρώτη φορά για τα χιτλερικά εγκλήματα που διέπραξε ο στρατός τους στο Κόσοβο. Στα πλαίσια μιας έρευνας του στρατιωτικού τμήματος πληροφοριών, οι αξιωματικοί ανέφεραν αποκεφαλισμούς τρίχρονων παιδιών μπροστά στους γονείς τους, κατεδαφίσεις χωριών με ριπές τεθωρακισμένων που άνοιγαν το δρόμο στους παραστρατιωτικούς, μαζικές δολοφονίες γυναικόπαιδων κ.ά.

Σύμφωνα με υπολογισμούς των ίδιων ευθύνονται για το θάνατο τουλάχιστον 800 παιδιών κάτω των 5 ετών. Ένας ανώτατος αξιωματικός, ο έφεδρος Τσέρνι, παραδέχεται ότι ζήτησε από έναν παππού 20.000 μάρκα για να τον αφήσει να φύγει. Εκείνος διέθετε μόλις 5.000. Τότε ο έφεδρος πήρε το τρίχρονο εγγόνι του και με μαχαίρι του έκοψε το

λαιμό. Αργότερα ο Τσέρνι θεωρήθηκε "τρελός" ώστε να μην τιμωρηθεί ποτέ για τα εγκλήματά του, και αφέθηκε ελεύθερος για να γυρίσει σπίτι του.

Εκτός από το Μ. Φιλίποβιτς αντιμετωπίζει δίωξη και η εφημερίδα Ντάνας, όπου εργαζόταν. Καταδικάστηκε σε μεγάλο χρηματικό πρόστιμο για "προσβολές" και "ψεύδη". Στα πλαίσια των διώξεων για την έρευνα των φρικαλεοτήτων στο Κόσοβο, κρατούνται επίσης τέσσερις Ολλανδοί με την κατηγορία της "παράνομης εισόδου στη χώρα", δύο Καναδοί και δύο Βρετανοί ως "τρομοκράτες". Η Μόσχα, στο γνωστό ρόλο του "μεσολαβητή" στη σέρβικη κυβέρνηση, υποσχέθηκε στην καναδική κυβέρνηση ότι θα βοηθήσει στην απελευθέρωσή τους, υποστηρίζει όμως ότι "χωρίς καμία αμφιβολία οι τέσσερις Καναδοί άνδρες είχαν παραβεί τους όρους παραμονής τους στη Γιουγκοσλαβία".

Μήνυση στο διευθυντή της σέρβικης τηλεόρασης

Τα ορυχεία της Τρέπτσκα στο Κόσοβο λειτουργούν ξανά εδώ και δυο μήνες ως κρατική επιχείρηση της Σερβίας. Το Βελιγράδι είχε τοποθετήσει σέρβους μανάτζερ στην επιχείρηση πριν τον πόλεμο, ενώ η τωρινή διοίκηση του Κοσόβου δεν αναγνώρισε τη συμφωνία του σέρβικου φασισμού με τον Ευάγγελο Μυτιληναίο για την αγορά μετοχών της Τρέπτσκα πριν τον πόλεμο. Στα μέσα Αυγούστου, η διοίκηση του ΟΗΕ στο Κόσοβο έθεσε υπό τον έλεγχό της το μεταλλείο του Σβέκαν, που ανήκει στο συγκρότημα Τρέπτσκα, εξαιτίας της μόλυνσης του περιβάλλοντος που προκαλεί. Συγκεκριμένα, έχουν μετρηθεί στον αέρα υψηλά επίπεδα μολύβδου και θειικού οξέως. "Οι επιστήμονες εκτιμούν ότι η υπολειτουργία του εργοστασίου και η έλλειψη επενδύσεων για τη βελτίωση του τεχνολογικού εξοπλισμού την τελευταία δεκαετία επιδείνωσε ακόμη περισσότερο τις καταστροφικές για την υγεία του πληθυσμού επιπτώσεις του" (Ελευθεροτυπία, 17/8). Σύμφωνα με τον Κουσνέρ, η διοίκηση της Τρέπτσκα αρνήθηκε να εκσυγχρονίσει το εργοστάσιο (εγκαθιστώντας φίλτρα κ.ά.) και τώρα η διοίκηση του ΟΗΕ σκοπεύει να προσφέρει την επιχείρηση σε ξένο επενδυτή (Newsweek, 28-8). Μάλιστα τη διαχείριση της εταιρείας θα αναλάβει μια γαλλο-σουηδο-αμερικανική κοινοπραξία. Στο σχέδιο αντιτίθενται οι σέρβοι όσο και μερίδα των αλβανών. Αντίθετα, "ορισμένοι αλβανικοί κύκλοι κατηγορούσαν πρόσφατα την Ελλάδα, καθώς και "άλλες μεσογειακές χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης" ότι μαζί με τη Ρωσία προκαλούσαν εμπόδια στις ιδιωτικοποιήσεις που πρέπει να γίνουν στο Κοσσυφοπέδιο και στις οποίες περιλαμβάνεται επίσης η εταιρεία "Τρέπτσκα" (Ε, 24-8).

Η Ρωσία, η Ελλάδα και άλλα φιλορωσικά κράτη επιδιώκουν την αποκλειστική, προς όφελος του ρωσοκινέζικου άξονα, όχι μόνο στρατιωτική μα και οικονομική κυριαρχία στο Κόσοβο. "Το ελληνικό δημόσιο" γράφει η εφημερίδα (17-8), "έδωσε στα μέσα της δεκαετίας του '90 εγγυήσεις ύψους 25 εκατομμυρίων δολαρίων για τις δραστηριότητες της ελληνικής επιχείρησης στην εύφλεκτη αυτή περιοχή".

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 7

στόχο τους σοβινιστές και στηρίζουν την πολύ πιο επικίνδυνη και αντιδραστική ρώσικη εξουσία. Όμως το φαινομενικά πιο περίεργο είναι γιατί ο Χριστόδουλος άφησε ακάλυπτους τους Παπαθεμελή και Κρητικό και δεν έκανε ζήτημα γι' αυτό το χτύπημα στην Εκκλησία της Ελλάδας, την ώρα που αυτή επιζητεί να βρει εναγώνια διεθνή

στηρίγματα και κύρος. Μα ποτέ ο Χριστόδουλος δεν έχει δημιουργήσει οποιοδήποτε πρόβλημα στη Ρωσία ακόμα και μετά την προφανή ματαίωση του ταξιδιού του Αλέξιο στην Αθήνα για το Ιωβηλαίο της ελληνικής εκκλησίας που αποτέλεσε τη χειρότερη μαχαίριά υπέρ του Σημίτη.

55 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΛΟΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΡΟΣΙΜΑ

Πρόσφατα είδαμε στις οθόνες της τηλεόρασης την εκδήλωση μνήμης στην Ιαπωνία για τα θύματα της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα. Το ερώτημα που τέθηκε ήταν αν υπήρξε ανάγκη να χρησιμοποιηθεί ένα τόσο καταστροφικό όπλο κατά τη λήξη του πολέμου.

Βλέποντας τα ερείπια και τους παραμορφωμένους από τη ραδιενέργεια Ιάπωνες κατοίκους της Χιροσίμα με ευκολία απαντά κανείς αρνητικά στο πιο πάνω ερώτημα και δυσανασχετεί με τους Αμερικάνους ακόμα περισσότερο.

Αυτό όμως που δεν προβάλλεται στις τηλεοράσεις και δεν αναφέρεται στις εφημερίδες είναι πως τη στιγμή που οι Γερμανοί ναζί και οι Ιταλοί φασίστες είχαν νικηθεί και αποδεχθεί την ήττα τους, οι Ιάπωνες милитарιστές δεν αποδέχτηκαν την ήττα του στρατοπέδου τους και συνέχιζαν την κτηνωδία και τις πολεμικές επιχειρήσεις για να διατηρήσουν ό,τι μπορούσαν από τις κατακτήσεις τους και την εξουσία τους στην Ιαπωνία. Αυτή η υστερική ιαπωνική επιμονή οδήγησε τους συμμάχους στην απόφαση να πλήξουν με ατομική βόμβα δύο σημαντικές πόλεις της Ιαπωνίας, τη Χιρο-

σίμα που ήταν βιομηχανική περιοχή και το Ναγκασάκι που ήταν λιμάνι. Η πρώτη βόμβα ρίχτηκε στη Χιροσίμα με την προοπτική να εξαναγκαστεί η Ιαπωνία να παραδοθεί. Ωστόσο οι Ιάπωνες δεν έκαναν καμία τέτοια κίνηση και οι Αμερικάνοι προχώρησαν στη ρίψη της δεύτερης βόμβας στο Ναγκασάκι.

Η εναλλακτική λύση που υπήρχε για να τελειώσει ο πόλεμος με την Ιαπωνία ήταν η εισβολή των Αμερικάνων στη χώρα που με τις πιο ρεαλιστικές εκτιμήσεις θα οδηγούσε σε απώλειες για τον αμερικάνικο στρατό 250.000 στρατιωτών. Οι εκτιμήσεις αυτές βασιζόνταν στην εμπειρία των προηγούμενων εισβολών στα μικρά νησιά του Ειρηνικού που είχαν καταλάβει οι Ιάπωνες. Ο στρατός της Ιαπωνίας αγωνιζόταν μέχρις εσχάτων. Για το μικρό νησάκι Ταράουα στην αλυσίδα Γκίλμπερτ οι απώλειες των Αμερικάνων ήταν 1.100 νεκροί. Η λύση της ατομικής βόμβας υπολογιζόταν με αυτά τα δεδομένα ότι θα έδινε τις μικρότερες δυνατές απώλειες ανθρώπων συνυπολογιζόμενων και των αμερικανικών και των ιαπωνικών απωλειών. Ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός θα έδινε επίσης χιλιάδες νεκρούς α-

πό το ίδιο του το στρατόπεδο αφού όπως πολύ χαρακτηριστικά είχε αποδείξει δεν υπολόγιζε καθόλου τις δικές του ανθρώπινες απώλειες όταν βρισκόταν στην επίθεση, οργανώνοντας αεροπορικές επιθέσεις αυτοκτονίας ή αλλιώς "καμικάζι" (από την τρίτομη έκδοση των Time-Life, για την ιστορία του 20ου αιώνα). Δεν ήταν όμως μόνο οι απώλειες των επιθέσεων-καμικάζι, αλλά, και κυρίως, οι εκατόμβες νεκρών ανάμεσα στους γιαπωνέζους αμάχους που οι μιλιταριστές κατά χιλιάδες έριχναν έρμαιο στους βομβαρδισμούς σαν ανθρώπινη ασπίδα. Αυτό έγινε ιδιαίτερα στην Οικνάουα.

Πράγματι λίγες μέρες μετά τον βομβαρδισμό, η Ιαπωνία ζήτησε ειρήνη. Αυτό ήταν η προτεραιότητα του διεθνούς δημοκρατικού στρατοπέδου τη δεδομένη στιγμή και είχε πραγματοποιηθεί με την ατομική βόμβα. Δεν είναι τυχαίο ότι ούτε ο Τσώρτσιλ, ούτε ο Στάλιν, ούτε κανένα δημοκρατικό κίνημα καταδίκασε το '45 τις ατομικές βόμβες. Ίσα-ίσα υπήρξε γενική επιδοκιμασία και από τους λαούς και από τις ηγεσίες. Η καταδίκη άρχισε μόνο όταν οι ρώσοι σοσιαλφασίστες πήραν την εξουσία, και χρησιμοποίησαν κάθε μέσο

στη διαμάχη τους με την αμερικάνικη υπερδύναμη, και κυρίως για τον πυρηνικό αποπλισμό της Ευρώπης. Μέχρι τότε κανείς δεν ξεχνούσε το απλό γεγονός ότι ο χιτλερο-γιαπωνέζικος άξονας ευθύνεται αποκλειστικά για τα 50 εκατομμύρια νεκρούς του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, και ότι οι 250.000 νεκροί της ατομικής βόμβας ήταν ανάμεσα σ' αυτά. Δεν είναι τυχαίο ότι όσοι ορδύονται με τους Αμερικάνους για τα 200.000 θύματα της ατομικής βόμβας, αρχίζουν να φωνάζουν ενάντια και στο αντιφασιστικό μέτωπο για τις 400.000 γερμανούς νεκρούς από το συμμαχικό βομβαρδισμό της Δρέσδης. Τελικά, τα βάζουν με όλους τους βομβαρδισμούς που κόστισαν τη ζωή σε αμάχους στη Γερμανία του Χίτλερ, με αποτέλεσμα να δικαιώνουν το χιτλερισμό. Αυτό το έκανε και η 17η στην τελευταία της προκήρυξη όπου χτύπησε τους βομβαρδισμούς της Δρέσδης σαν προάγγελο των βομβαρδισμών της Σερβίας.

Έτσι οι φασίστες εξισώνουν θύτες και θύματα κρύβοντας το εξής βασικό γεγονός: ότι όπως και στη Δρέσδη, έτσι και στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι οι αντιφασιστικές δυνάμεις δεν έπληξαν αμάχους με αυτό το

σκοπό, αλλά πόλεις - κέντρα της στρατιωτικής βιομηχανίας. Η αλήθεια είναι ότι οι μάζες των αμάχων χρησιμοποιήθηκαν τελικά σα ζωντανή ασπίδα από τους φασισμούς στις πόλεις της στρατιωτικής βιομηχανίας και όχι ότι υπήρξαν αυτές στόχος των αντιφασιστικών βομβαρδισμών.

Ένα άλλο σημείο που δημαγωγούν οι ρωσόφιλοι σοσιαλφασίστες και οι κάθε λογής αντιαμερικάνοι είναι οι νεκροί άμαχοι Ιάπωνες με τα παραμορφωμένα άψυχα σώματα και οι τερατόμορφοι απόγονοι αυτών που επιβίωσαν.

Αλλά υπάρχει η άλλη πλευρά που έχει ξεχαστεί και είναι οι νεκροί σφαγιασθέντες άμαχοι και στρατιώτες στις κατακτημένες από την Ιαπωνία ασιατικές χώρες, ένα θέαμα που σε πολλές περιπτώσεις υπερβαίνει κατά πολύ σε αποκρουστικότητα τα θύματα της ατομικής βόμβας. Τα θύματα της κτηνωδίας της φεουδαρχικής και милитарιστικής Ιαπωνίας δεν προβάλλονται γιατί το κυρίαρχο ρεύμα που ενισχύεται από τις δυνάμεις του σοσιαλφασισμού παγκόσμια είναι ο αντιαμερικανισμός με τη μορφή του αδυνατίσματος του αντιπάλου του σύγχρονου ναζιστικού ρωσοκινεζικού άξονα.

ΤΟΥΡΚΙΑ: ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΜΕ ΤΟ ΙΣΛΑΜ

Η Ευρώπη έχει επανειλημμένα δείξει την αναισθησία της σε ό,τι αφορά τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύει για την Τουρκία - και όχι μόνο - ο ισλαμοφασισμός. Ο πρόεδρος του κράτους, Νεζντέτ Σεζέρ, δείχνει τώρα τη δική του έλλειψη ευαισθησίας.

Στα μέσα Αυγούστου, η κυβέρνηση θέσπισε διάταγμα που ορίζει τη δίωξη με συνοπτικές διαδικασίες των δημοσίων υπαλλήλων θεωρούμενων ύποπτων για φιλοϊσλαμισμο και φιλοκουρδισμο. Ο Σεζέρ αρνήθηκε επανειλημμένα να το υπογράψει, χαρακτηρίζοντάς το αντιδημοκρατικό κι αντισυνταγματικό. Αντίθετα, πρότεινε την πρόωξη του στη συντηρητική και ισλαμοκρατούμενη Εθνοσυνέλευση όπου οι πιθανότητες να υπερψηφιστεί είναι ελάχιστες. Κατόπιν, ο Ε-

τζεβίτ εξανάγκασε τον πρόεδρο να παρευρεθεί σε σύσκεψη του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας το οποίο ομόφωνα υπερψήφισε το διάταγμα - μαζί και με την ψήφο του Σεζέρ. Ο ισλαμοφασισμός, δηλ. ο φασισμός ιρανικού τύπου, αποτελεί σοβαρή απειλή για την ανθρωπότητα ως μια ιδιαίτερη μορφή του ναζισμού. Αντιμάχεται τον καπιταλισμό απ' την πλευρά του Μεσαίωνα, αντιστρατεύεται την επιστημονική πρόοδο, φέρνει στις πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις μια απίστευτη οπισθοδρόμηση, τον πόλεμο και τη δικτατορία και το χειρότερο - αναπτύσσεται μέσα από μαζικά κινήματα. Μια δημοκρατική αστική τάξη με χαρακτήρα οφείλει να απαγορεύει κάθε έκφραση του ισλαμοφασισμού όπου αυτή εκδηλώνεται. Τέτοιες ναζιστικές

δυνάμεις πρέπει να χτυπηθούν γιατί αλλιώς κινδυνεύουν να ριξουν τους λαούς εκατοντάδες χρόνια πίσω.

Το ίδιο πρέπει να γίνει και με τον κουρδικό φασισμό τύπου ΡΚΚ που έσφαζε για δεκαετίες τον άμαχο πληθυσμό της χώρας. Όμως, οι διώξεις δεν πρέπει να στραφούν ενάντια σε ανθρώπους ή οργανώσεις που με το δίκιο τους υποστηρίζουν την απόδοση δικαιωμάτων (γλωσσικών, διοικητικών κ.ά.) στην καταπιεσμένη κουρδική μειονότητα. Δυστυχώς αυτό το κάνει ο νεοκεμαλισμός, που έχει μια παράδοση αντιδημοκρατισμού, οπότε δουλεύει για τους σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ. Όμως το σημαντικό στο νομοσχέδιο που αρνήθηκε ο Σεζέρ ήταν να νικηθούν οι ανερχόμενες δολοφονικές δυνάμεις των ισλαμοφασιστών.

Η ΚΛΙΚΑ ΣΗΜΙΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 3

ντισημιτισμό και αντιδυτικισμό. Ασφαλώς και εδώ στο βάθος το ζήτημα θα κριθεί τελικά από τον λαό, πιστούς και όχι, που ερεθίζονται όχι από τα λόγια των ηγετών της Χρυσοπηνής, αλλά από την πραξικοπηματική αλαζονεία της κλίκας. Η κλίκα θα εκτεθεί ακόμα περισσότερο στο λαό αν οι παπάδες παρακάμψουν την έντεχνη παρέλκυση του Χριστόδουλου και βάλουν σε εφαρμογή το δημοψήφισμά τους. Είναι σίγουρο ότι όχι μόνο ο πασοκικός μηχανισμός αλλά όλο το καθεστωτικό μέτωπο θα οργιάσει σε απειλές εκβιάζοντας για να μην υπογράψει, το πιο

καθυστερημένο αν και πλειοψηφικό τμήμα του πληθυσμού που λαθεμένα θέλει την αναγραφή.

Εδώ θα φανεί ποιος είναι το αληθινό καθεστώς. Ήδη μια μικρή γεύση πρέπει να πήραν οι προσεκτικοί δημοκράτες από το χτύπημα που έδωσε στους παπάδες η ΝΔ στο ζήτημα του μαθήματος των θρησκευτικών την ίδια περίπου ώρα που τα στελέχη της βρυκόλακες γιόρταζαν με τους ναζιστές της "Χρ. Αυγής" στο Βίτσι την ήττα του ΔΣΕ.

Όλο το καθεστώς συν την ψευτοαριστερά (ιδιαίτερα αυτή) δεν βρήκε λέξη να πει γι' αυτή την τρομακτικής σημασίας πρόκληση - νομιμοποίηση των ναζιστών.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΚ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

Μετά τη βύθιση του ρώσικου υποβρυχίου Κούρσκ ακολούθησε μια πηλατιά διαδεδομένη φιλολογία για τη δήθεν διαλυμένη στρατιωτικά υπερδύναμη Ρωσία. Αυτό το παραμύθι που το προωθούν οι ρώσοι ιμπεριαλιστές από την εποχή Γκορμπατσόφ ακούγεται εξαιρετικά ευχάριστα στη Δύση που προσπαθεί με κάθε τρόπο να ξορκίσει τον εφιάλτη του ψυχρού πολέμου και να γεμίσει τα πουγκιά της. Δυστυχώς γι' αυτούς τα γεγονότα έχουν διαφορετική αντίληψη.

Το Κούρσκ κατασκευάστηκε το 1993 δηλ. ακριβώς την περίοδο Γέλτσιν τότε που όλοι έλεγαν ότι η Ρωσία είχε "πεθάνει" σαν υπερδύναμη. Ο ρόλος του Κούρσκ ήταν να επιτρέπει σε εχθρικά αεροπλανοφόρα θωρηκτά και γενικά σε μεγάλα και ισχυρά πλοία του αντίπαλου. Διατηρούσε τορπίλες μεγάλου διαμετρήματος 650mm και αντι-επιφανειακά βλήματα SSN19 που εκτοξεύονταν με ελαφριά ανάδυσση του μπροστινού του μέρους μέσα από 24 σωλήνες. Οι πυρηνικοί του αντιδραστήρες είχαν ισχύ 98.000 ίππους, περισσότερο δηλ. από το γαλλικό αεροπλανοφόρο Σαρλ ντε Γκώλ που είχε διπλάσιο βάρος. Το Κούρσκ έφτανε τους 16.000 τόνους όσο βάρος είχαν και τα αεροπλανοφόρα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Το 1998 εκσυγχρονίζεται και οι τορπίλες του που μέχρι τότε "έφευγαν" με 93χλμ την ώρα και λειτουργούσαν με ηλεκτρικές μπαταρίες αντικαθίστανται από καινούργιες με ακουστική αυτοδιεύθυνση που προωθούνται από υγρά καύσιμα που τους δίνουν την ασύλληπτη ταχύτητα των 370 χλμ. την ώρα. Μόνο που το συγκεκριμένο καύσιμο είναι ασταθές και με μεγάλους κινδύνους έκρηξης.

Ανάλογο υποβρύχιο δεν διαθέτει η Δύση. Το μεγάλο πλεονέκτημα του Κούρσκ είναι η ισχυρή του κάλυψη για αθόρυβη πλεύση και μη εντοπισμό από τα εχθρικά ραντάρ. Ανήκε στην κλάση Όσκαρ II και τέτοια υποβρύχια οι ρώσοι διαθέτουν και άλλα (σύμφωνα με την Εξουσία, 23/8 είναι 8 και ένα υπό κατασκευή) καθώς και τα νεότερης γενιάς Victor III. "Τα Oscar II έχουν δραστηριοποιηθεί ιδιαίτερα μετά το 1992 και υπάρχει το περιστατικό του 1997, όταν ένα υποβρύχιο αυτού του τύπου παρακολούθησε από απόσταση ασφαλείας, αλλά μέσα σε ακτίνα παρακολούθησης δορυφόρου, τον απόπλου του αμερικάνικου αεροπλανοφόρου "NIMITZ" από το Σιάτλ" (Εξουσία, 23/8). Για να κατασκευαστεί όμως αυτός ο ρώσος λεβιάθαν- χρειάζονται τρία χρόνια και πολύ μεγάλο κόστος. Αυτό σημαίνει ότι πολύ πριν το 1993 γίνονταν έρευνες, σχεδιασμός, δοκιμές λειτουργικότητας πάνω σ' ένα πρωτότυπο και γενικά δούλευαν πάνω σ' αυτό ένας στρατός στρατιωτικών ειδικών που μας παραπέμπει περίπου στα 1989 δηλ. την εποχή της "περεστρόικα" του Γκορμπατσόφ τότε που και πάλι όλοι μιλούσαν για την "εντελώς ψόφια υπερδύναμη". Από τότε και μετά όλοι τραγουδάνε "ότι η Ρω-

σία δεν έχει λεφτά να φροντίσει το στρατό της που διαλύεται". Κι όμως ανάμεσα στο Γενάρη του 1994 και το Γενάρη του 1995 νέα μοντέρνα πλοία μπαίνουν σε υπηρεσία: δυο στρατηγικά υποβρύχια (SSBN), ένα πυρηνικό υποβρύχιο (SSN), ένα αεροπλανοφόρο (τύπου Κίεν), δυο καταδρομικά (τύπου Kresta II), και 16 φρεγάτες παραγγέλθηκαν. Στο παρελθόν ο σοβιετικός Βόρειος Στόλος απολάμβανε το πιο προνομιακό καθεστώς εξαιτίας του γεγονότος ότι περιελάμβανε τα πιο μοντέρνα στρατηγικά υποβρύχια (έξι απ' αυτά τύπου Typhoon και εφτά τύπου Delta IV) που στάθμευαν στα φιόρδ της χερσονήσου Κόλα. Όταν αυτά πέρασαν στη Ρωσία αυτό το στρατηγικό καθεστώς δεν ατόνησε αλλά αντίθετα δυνάμωσε με τις συνθήκες ΣΤΑΡΤ 1 και ΣΤΑΡΤ II (Pavel K. Baev: *The Russian Army in the time of troubles*, εκδόσεις Sage, PRIO 1996, σελ.96).

Πότε λοιπόν είχαν δίκιο οι υπερασπιστές της "διαλυμένης υπερδύναμης" και φωνάζουν τώρα με στόμφο; Από τότε η βύθιση ενός τέτοιου υποβρυχίου και μάλιστα κατά τη διάρκεια μεγάλων στρατιωτικών ασκήσεων του ρώσικου Βόρειου Στόλου θεωρείται και "βύθιση" μιας υπερδύναμης; Ασκήσεις βέβαια που είχαν σαν στόχο να προετοιμάσουν την κάθοδο στη Μεσόγειο ρώσικης αρμάδας με επικεφαλής το νέο αεροπλανοφόρο Κουζνέτσοφ, το ίδιο που οι Ρώσοι είχαν ξανακατεβάσει το Δεκέμβριο του 1995, μόνο που αυτή τη φορά έχουν εξασφαλίσει βάση για ελιμινισμό της αρμάδας τους στην Τρίπολη της Λιβύης μετά από συμφωνία με τον Καντάφι. Το Κούρσκ θα συνόδευε αυτή τη νηοπομπή που έχει στόχο την ανανέωση της ναυτικής παρουσίας στα θερμά νερά της Μεσογείου.

Η κάθοδος των Ρώσων είναι τμήμα ενός σχεδίου που αποκαλείται "Παγκόσμιος Ωκεανός" και έβαλε σε εφαρμογή ο Πούτιν αλλά είχε εκπονηθεί την περίοδο Γέλτσιν, και σημαίνει την ρώσικη κυριαρχία στους ωκεανούς για τον έλεγχο των παγκόσμιων θαλάσσιων επικοινωνιών. Ασφαλώς ένα τέτοιο σχέδιο δεν μπορεί ούτε καν να το διανοηθεί μια "τρίτης ή και τέταρτης διαλογής στρατιωτική δύναμη" όπως αποκαλούν τη Ρωσία. Πόσο μάλλον να το βάλει σε εφαρμογή. "Το Ναυτικό έχει μείνει σχετικά ανέπαφο από τις δραστηριότητες περικυβερτού που περιελάμβαναν τις υπόλοιπες ένοπλες δυνάμεις" γράφει ο ρώσος σχολιαστής Αλεξάντερ Γκλως στην εφημερίδα

Russia Journal, 17-23 Απρίλη 2000. Αναφέρει ο ίδιος παρακάτω ότι το 1996 ο αναπληρωτής υπουργός άμυνας Αντρέι Κοκόσιν πρότεινε την μετατροπή του Βόρειου Στόλου σε ένα "Βόρειο αμυντικό φρούριο" όπου όλες οι μάχιμες δυνάμεις θα συνενώνονταν και ότι αυτό το πρόγραμμα έχει εκπληρωθεί σε μεγάλο βαθμό έτσι ώστε ο Βόρειος Στόλος να περιλαμβάνει σήμερα το ολοκαίνουργιο πολεμικό πλοίο "Μεγάλος Πέτρος", το πλήρως εξοπλισμένο αεροπλανοφόρο Κουζνέτσοφ και το μεγάλο αντιτορπιλικό "Ναύαρχος Τσεμπανένκο". Το περιοδικό *Γεωπολιτική*, τ.3-Γενάρης 2000 αναφέρει: "... Εντούτοις, οι Στόλοι του Ειρηνικού και της Βόρειας Θάλασσας είναι πανίσχυροι, διαθέτοντας πολλά πυρηνικά υποβρύχια τελευταίας γενιάς όπως τα *Severodvinsk*, που θα τεθούν σε λειτουργία από το 2000 και θα εξαφανίσουν το τακτικό πλεονέκτημα των Αμερικάνων στον τομέα των υποβρυχίων. Σύμφωνα πάλι με ειδικούς, το νεότευκτο καταδρομικό "Pietr Velikiy" (Μεγάλος Πέτρος) είναι το πιο ισχυρό πλοίο της κατηγορίας του στον κόσμο".

Πως γίνεται λοιπόν η Ρωσία να αποκτά συνεχώς όλο και νέα σύγχρονα οπλικά συστήματα και ταυτόχρονα να καταρρέει; Ή το ένα πρέπει να συμβαίνει ή το άλλο. Γιατί όσο και αν οι Ρώσοι κλαίγονται κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει πως αφού εξασφάλισαν την σιωπή όλων όσων ήταν μέσα στο Κούρσκ δέχτηκαν τελικά δυτική βοήθεια όταν ήταν πολύ αργά. Και όταν έφτασαν οι Νορβηγοί δύτες έκαναν τα πάντα για να τους εμποδίσουν να εκτελέσουν τη σωστική βοήθεια μέχρι που απείλησαν ότι θα φύγουν. Οι ναύαρχοι θεωρούν "πολιτική καταστροφή" να

σωθεί ακόμα και ένας ρώσος ναύτης με τη βοήθεια ξένων ανέφερε η εφημερίδα "Σεγκόντια", επικαλούμενη αξιωματούχο του γενικού επιτελείου του Βορρά ενώ η "Νεβασίμαγια Γκαζέτα" έγραφε: "Η σοβιετική ιδεολογία συνεχίζει να επηρεάζει τη νοοτροπία των αρχηγών: ο κατώτερος πρέπει να χαθεί, αλλά να σώσει τα πολύτιμα στρατιωτικά αγαθά." (Ελευθεροτυπία, 17/8). Και πραγματικά αν ένα τμήμα του ρώσικου λαού δεν είχε εξαγριωθεί τόσο πολύ με τον Πούτιν δεν θα είχαν καλέσει ξένη βοήθεια. Το 1986 ο αγαπητός της Δύσης Γκορμπατσόφ δεν είχε δειχτεί ξένη βοήθεια για το Τσερνομπίλ και παραδέχτηκε ότι κάτι δεν πάει καλά μόνο αφού η ραδιενέργεια φρόντισε να κάνει γνωστή την παρουσία της. Ο ρώσικος λαός δέχεται στη συντριπτική του πλειοψηφία την γενοκτονία των Τσετσένων αλλά όταν πρόκειται για τα δικά του παιδιά αφυπνίζεται για λίγο. Αλλά κι αυτό το λίγο φαίνεται ότι ενόχλησε τόσο πολύ τους ρώσους ιμπεριαλιστές ώστε στις 27/8 να μεταδώσουν τα δελτία ειδήσεων της Ελλάδας και όλου του κόσμου την εικόνα μιας καγκεμπίτισας που με μια βελόνα έδωσε προφανώς αναισθητικό σε μία από τους συγγενείς των ναυτών στο Κούρσκ την ώρα που διαμαρτυρόταν σε μια ανοιχτή συγκέντρωση και αμέσως μετά κατέρρευσε. Το περιστατικό κατέγραψε μυστική κάμερα και προκάλεσε τέτοιο σάλο που οι ρώσοι έβαλαν αργότερα την παθούσα να το διαψεύσει.

Η βύθιση του Κούρσκ ήταν κάτι που πόνεσε τους Ρώσους και ασφαλώς το γεγονός θα καθυστερήσει λίγο τα σχέδια τους και θα τα αναδιατάξει αλλά δεν θα τα σταματήσει. Αυτοί ρίχνουν τόσα

λεφτά για τη γενοκτονία των Τσετσένων που ήδη έχουν υπερβεί το στρατιωτικό προϋπολογισμό και οι στρατιώτες πληρώνονται κανονικά τα λεφτά τους για να ισοπεδώσουν την Τσετσενία. "Μπορούμε να βρούμε ένα ή τρία ή τέσσερα δισεκατομμύρια ρούβλια για αυτό το σκοπό. Θα δώσουμε όσα χρειάζονται" δήλωνε ο πρόεδρος της επιτροπής Γεωπολιτικής της Δούμα Αλεξέι Μιτροφάνοφ, μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι εκφράζοντας όλα τα κόμματα της ρώσικης βουλής (*Russia Journal*, 11-17/10/1999). Την περίοδο που οι Ρώσοι πολιορκούσαν το Γκρόζνι τα βομβαρδιστικά εκτελούσαν 200 εξόδους κάθε μέρα όσες δηλ. έκαναν συνολικά τα νατοικά αεροπλάνα στο βομβαρδισμό της Σερβίας. Που βρέθηκαν άραγε όλα αυτά τα λεφτά για καύσιμα, συντήρηση και βόμβες; Την ίδια ώρα που οι ρωσολόγοι μοιρολογούν το ρώσικο στρατό που μειώνεται και έχει φτάσει λίγο πιο πάνω από ένα εκατομμύριο "αγνοούν" ότι σύμφωνα με ομιλία του αρχηγού του γενικού επιτελείου Κολέσνικοφ στην κοινοβουλευτική επιτροπή άμυνας το Μάη του 1994, η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία, το Υπουργείο Επείγοντων Γεγονότων, η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Κυβερνητικών Επικοινωνιών και η Προεδρική Φρουρά έχουν δημιουργήσει ντεφάκτο τους δικούς τους στρατούς που αριθμούν 4 εκατομμύρια άντρες "υπό τα όπλα" (P. K. Baev: *The Russian Army in the time of troubles*, σελ 70).

Άλλωστε όπως είπε ο Πούτιν η πολεμική βιομηχανία είναι "μηχανή της ανάπτυξης". Μόνο που αυτή την ατμομηχανή οι δυτικοί ιμπεριαλιστές αδυνατούν να τη δουν.

Η ΑΓΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΩΦ

Πριν λίγο καιρό ο Γ. Παπανδρέου εγκωμιάζε τη ρώσικη εκκλησία για δήθεν προοδευτικότητα και ανεξαρτησία της από το κράτος. Η σύνοδος του ρώσικου επισκοπάτου στις 13 - 19 Αυγούστου έδειξε σε όλους την κατάσταση της "αδελφής" ρώσικης εκκλησίας.

Η σύνοδος αυτή κήρυξε άγιο τον τσάρο Νικόλαο Ρωμανόφ και την οικογένειά του που εκτελέστηκαν από τους μπολσεβίκους το 1918. Δυο χρόνια πριν, ο πατριάρχης Αλέξιος είχε διαψεύσει τις φήμες για αγιοποίηση του τσάρου, όμως οι πιέσεις των εθνικιστών και άλλων αντιδραστικών στοιχείων τον έκαναν "ν' αλλάξει γνώμη". Όπως γράφει η εφημερίδα *Ογκονιόκ*, ο ρώσος πατριάρχης τα πάει καλά τόσο "με τους δημοκράτες όσο και με τους εθνικιστές, με τους μεγιστάνες της μαφίας, όσο και με τους αρχηγούς της αστυνομίας" (Μοντ, 29/7). Προτού αναλάβει το Πατριαρχείο το 1991, ο καγκεμπίτης Αλέξιος κατηγορούσε τον Σολτζενίτσιν και τον αντικαθεστωτικό παπά Γκλεμπ Γιακούιν για φιλοσοβραϊσμό. Οι θέσεις της ρωσικής εκκλησίας είναι οι θέσεις του φαιοκόκκινου μετώπου: αντισημιτισμός, αντιδυτικισμός και εθνικισμός. Ο Αλέξιος υποστηρίζει ανοιχτά την εισβολή στην Τσετσενία, διώκει τους μεταρρυθμιστές παπάδες, ενώ η εκκλησία του απολαμβάνει απαλλαγιά από τη φορολογία και χρηματοδοτείται από τράπεζες, μεγάλες επιχειρήσεις και ρώσους "κομμουνιστές" (στο ίδιο).

Η ρώσικη ναζιστική εκκλησία βρίσκεται σε αγαστή συμφωνία με το κράτος. Αποστολή της είναι να διατηρεί το ιδεολογικό υπόβαθρο του σοσιαλϊμπεριαλισμού και στηρίζει τα εγκλήματά του αποτελώντας το ζωτικό κρίκο ανάμεσα στο "φαιό" και στο "κόκκινο" του νέου Χίτλερ. Ο Γιάννης Εκονόμτσεφ που ανήκει στους κύκλους του Αλέξιου είπε στη Μοντ: "Τον κ. Πούτιν τον καταλαβαίνουμε καλύτερα από τον κ. Γέλτσιν. Καταλαβαίνει ότι το κράτος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς μια σταθεροποιημένη ιδέα και ότι η μόνη δυνατή ιδεολογία σήμερα είναι η ορθοδοξία".

Έτσι θέλουν να κάνουν την Εκκλησία οι Σημίτης, Γ. Παπανδρέου, Χρυσόστομος και άλλα σκουλήκια του σοσιαλϊμπεριαλισμού: πειθήνιο όργανο ενός ρωσόδουλου σοσιαλφασιστικού κράτους.

